

Park

2016 - 2018

INHOUD

ROSE DES VENTS

Han Klinkhamer
Michaël de Kok
Jorn van Leeuwen
Marc Mulders
Allison Schulnik
Reinoud van Vught
Sam Windett
Cristof Yvoré
Ronald Zuurmond
Ina van Zyl

SUMMER RESIDENCY 2018

Marleen Kappe

PROMISING

Vince Donders
Danny Foolen
Marthe van de Grift
Wouter van der Laan
Janine van Oene
Annemarie Slobbe
Johnny Wiekhart

ISLANDS IN THE STREAM

Hadassah Emmerich
Nadia Naveau

139 X NOTHING BUT GOOD

Ky Anderson
Linda Arts
Marjolijn van den Assem
Andrew Baron
Yves Beaumont
Paul Behnke
Simon Benson
Dick van Berkum
Karl Bielik
Alain Biltereyst
Paul Bogaers
Thomas Bogaert
Valerie Brennan
Koen van den Broek
Hans de Bruijn
Mynke Buskens
Jean-marie Bytebier
Caren Canier
Tom Claassen
Aquil Copier
Paul Corvers
Lisa Couwenbergh
Andrew Crane
Anthony Cudahy
Vincent Dams
Klaus Dauven
Lieven Decabooter
Johan De Wilde
Piet Dieleman

Bruno Dunley
Henk Duijn
Anet van de Elzen
Hadassah Emmerich
Joseba Eskubi
Kris Fierens
Matthew F Fischer
Anne Forest
Ruth Freeman
Yifat Gat
Peter Geerts
Julika Geissler
Robin Gerris
Fik van Gestel
Joris Geurts
Bernard Gilbert
Harry Haarsma
Bettie van Haaster
Jasper Hagenaar
Harm Hajonides
José Heerkens
Caren van Herwaarden
Lesley Hicks
Luc Hoekx
Seet van Hout
J&B (Bert Frings)
Henri Jacobs
Wil Jansen
Arjan Janssen
Nour-Eddine Jarram
Matthias Kanter
Bas Ketelaars
Bram Kinsbergen
Hans Klein Hofmeijer
Michaël de Kok
Claudia Kölgen
Rabi Koria
René Kortens
Arno Kramer
Rens Krikhaar
Christiaan Kuitwaard
Theo Kuijpers
Gabriëlle van de Laak
Katinka Lampe
Rudy Lanjouw
Suzanne Laura Kammin
Jorn van Leeuwen
Jai Llewellyn
Bart Lodewijks
Bert Loerakker
Margriet Luyten
Damien Meade
George Meertens
Janus Metsaars
Rob Moonen
Wladimir Moszowski
Charlotte Mouwens
Thomas Muff
Mai van Oers

Olphaert den Otter
Rob de Oude
Elka Oudenampsen
Alex Paik
Tom Palin
Jan van de Pavert
Stijn Peeters
Stefan Peters
Tinka Pittoors
Uwe Poth
Har van der Put
Anke Roder
Gideon Rubin
Willem Sanders
Serban Savu
Simon Schrikker
Ward Schumaker
Martijn Schuppers
Marena Seeling
Joseph Sassoon Semah
Bart Slangen
Roland Sohier
Attila Szűcs
Johan Tahon
Toon Teeken
Josine Timmer
Sabine Tress
Elizabeth de Vaal
Nico Vaerewijck
Luc Vandervelde Lux
Rinus Van de Velde
Bart Vandevijvere
Johan Van Mullem
John Van Oers
Amy Vensel
Sarah Verbeek
Agota Veres
Toon Verhoef
Koen Vermeule
Jorge Vicen
Henk Visch
Cecilia Vissers
Jop Vissers Vorstenbosch
Reinoud van Vught
Wim Wauman
Lutz Weidler
Isabella Werkhoven
Mathieu Wernert
Hans de Wit
Marthe Zink
Albert Zwaan

ONDER SOORTEN

Nico Molenkamp
Henk Visch
Eva Räder

NACHT EN DAG

Jaap de Vries

SUMMER RESIDENCY 2017

Bas Ketelaars

IK WAS JE

Anton Cotteleer
Harm Hajonides
Jans Muskee
Herman Van Ingelgem

QUEST

Igshaan Adams
RaQuel van Haver

ABSTRACT

Roos van Dijk
Jasper van der Graaf
Clemens Hollerer
Esther Stocker
Graphic Surgery
Sebastian Wickerth

LOUTERING

George Meertens

MWILI NA AKILI

Paul Bogaers
Charlotte Schleiffert

WAAN

Erzsébet Baerveldt
Ger van Elk
William Kentridge
Saskia Olde Wolbers
Emma van der Put
Guido van der Werve

ICONOSTASE 180

Yona Friedman

THE TIMES THEY ARE A-CHANGIN'

Costantino Ciervo
Nour-Eddine Jarram
Peter Koole
Rabi Koria
Olphaert den Otter
Stijn Peeters
Martin & Inge Riebeek
Tijs Rooijackers
Henrik Schrat

MENSCH

Carlijn Mens

CARNAL FAREWELL

Yasser Ballemans

PARKING GOIRLE

Rabi Koria
Marije Vermeulen
Josine Timmer
Erzsébet Baerveldt
Jeroen Kuster
Willem Besselink

PARKVORST TILBURG

Katleen Vinck
Tinka Pittoors
Maurice Bogaert

PARK ACTIVITEITEN

Ron Dirven
Sigrid Calon
Vince Donders
Danny Foolen
Martin van Ginkel
Toine Horvers
Anet van de Elzen
Hadassah Emmerich
Nadia Naveau
Liza Voetman
Niels Post
Kasper C. Jansen
TEMKO
Suzan Stouthart
Raymond Barion
Frits de Coninck
Jan van der Horst
Rebecca Nelemans
Joris de Vries
Ruud Vreeman
JACE van de Ven
Herman van Ingelgem
Jans Muskee
Anton Cotteleer
Harm Hajonides
Chantal Breukers
Marije Vermeulen
Paul Bogaers
Charlotte Schleiffert
Neo-Rej Retsuk
Guido van der Werve
Verily Klaassen
Eduard Jamin
Ralf Bodelier
Olphaert den Otter
Rob Moonen
Jeroen Kuster
Cees de Boer
Arno Kramer
Carlijn Mens
Willem Besselink
Jacqueline Hamelink
Marcelle Hendrickx

De Kunst van het Gelukzoeken deel II

The Art of Seeking Happiness part two

Rob Moonen

Rob Moonen

juli 2018

July 2018

Vijf jaar geleden startte PARK in een voor de kunst- en cultuursector giftige atmosfeer. Ons geluk was dat in Tilburg de beeldenstorm van Rutte I nauwelijks vat kreeg en ons stadsbestuur het belang van ons initiatief inzag, ons onmiddellijk ondersteunde en dat ook de afgelopen vijf jaar is blijven doen.

Inmiddels trekt de economie aan en gelukkig realiseren overheden zich nu dat onder door toedoen van staatssecretaris Halbe Zijlstra misschien wel het kind met het badwater is weggegooid. Toch waait er ook een oude geduchte wind door fort Europa. Nationalisme voert de boventoon, behoudzuchtige politiek domineert het debat en laat ons geloven dat 'het avondland' beter af is door de eigen cultuur te laten prevaleren, terwijl deze juist een resultante is van onze wereldwijde expansiedrift. Soms zijn we de zo door voormalig premier Balkenende geroemde 'VOC-mentaliteit' even vergeten.

Het summum van Nederlands nationalisme is een afwasbaar rood wit blauw zeiltje achter de voorzitter van ons parlement dat sinds kort onze trots moet verbeelden. Een voor de meeste Nederlanders tamelijk abstract en ondoorgrondelijk lied uit 1570 -het Wilhelmus- moet het volk verbinden. Hoewel geen enkele Nederlander het lied enigszins kan reproduceren, vindt het CDA dat het deel uit moet maken van inburgeringscursussen voor toekomstige Nederlanders.

Five years ago, PARK started out in an environment that was toxic to art and culture. Fortunately for us, the iconoclasm of the first Rutte government wasn't embraced by Tilburg. The city council, recognising the merit of our initiative, immediately supported us and has continued to do so in the past five years.

In the meantime, the economy has been picking up speed and, thankfully, governments now realise that State Secretary Halbe Zijlstra's policies might have thrown out the baby with the bath water. Still, an old, dreaded wind is blowing across fortress Europe. Nationalism is looming; conservative politics are dominating the debate, convincing us that 'the old world' will prosper when its proper culture prevails, regardless of the fact that this culture is the result of our imperialist past. At times we forget all about the 'VOC mentality' praised so highly by former Prime Minister Balkenende. The summum of Dutch nationalism is a washable red-white-and-blue canvas behind the Speaker of our Parliament, recently introduced to symbolise our pride. A song from 1570 that most Dutch people find abstract and incomprehensible - the Wilhelmus - is supposed to unite the nation. And even though few Dutch natives would be able to adequately reproduce the anthem, the CDA insists it should be included in the mandatory naturalisation courses for future Dutch citizens.

Terwijl Wilders stuiptrekkend pesterige cartoons over de profeet Mohammed in ons parlement wil tentoonstellen moet hetzelfde gebouw gevrijwaard worden van onbegrijpelijke kunst. Vrijheid van meningsuiting blijft een belangrijke pijler van onze democratie, dus vrij baan voor Baudet en Pechtold van de kunstcommissie van de Tweede Kamer.

'Hedendaagse kunst is ronduit lelijk' volgens Baudet, 'te eenzijdig links' en 'een aanval op ons thuis'. De narcistische voorstander van de homeopathische zuivering van Nederland wijt de ontsporing van de hedendaagse kunst aan het vermeende gelijkheidsideaal van het cultuurmarxisme. In zijn mensbeeld bestaat er geen gelijkheid en dus moet er onderscheid gemaakt worden. Als zelfbenoemd intellectueel verhult hij zijn extreem rechtse ideeën in een geraffineerd idioom dat Henk en Ingrid boven de pet gaat, maar dat gretig gehoor vindt bij twitterend en instagrammend Nederland. Hij weet sowieso alles beter, hij heeft de beste smaak, alle anderen zijn deel van het complot tegen hem en zijn stront stinkt niet.

Terwijl in Duitsland en Oostenrijk de cultuursector verenigd in verzet komt tegen het opkomende nationalisme, de xenofobie en de steeds strenger wordende grenspolitiek wordt de gefragmenteerde Nederlandse sector gegijzeld door een kafkaësk subsidiestelsel dat met complexe juridische constructies primair de overheden lijkt te moeten indekken en 'subsidieafhankelijkheid' zoveel mogelijk lijkt tegen te moeten werken.

While Geert Wilders retardedly wants to exhibit antagonizing cartoons of the Prophet Mohamed in our Parliament, the very same building needs to be kept free of inexplicable art. Freedom of expression continues to be a cornerstone of our democracy, so make way for Thierry Baudet and Alexander Pechtold of the Parliament's art committee.

'Contemporary art is simply hideous' according to Baudet, 'too left-leaning' and 'an attack on our home'. The narcissistic proponent of homeopathic cleansing of The Netherlands is blaming the supposed ideal of equality, advocated by cultural Marxism, for the demise of contemporary art. His view of mankind doesn't include equality therefore distinction is only inevitable. A self-proclaimed intellectual, he shrouds his far-right ideas in a sophisticated vocabulary that eludes most ordinary people but plays well with the tweeting and instagramming part of the Dutch population. Of course he always knows best, his taste is immaculate, everyone else is conspiring against him and his poop doesn't stink.

While the cultural sectors in Germany and Austria have united to resist the rise of nationalism, xenophobia and the increasingly stringent border policies, the fragmented sector in The Netherlands is being held hostage by a Kafkaesque system of subsidies consisting of complex juridical constructions that seem to be primarily meant to insulate the government and discourage 'subsidy dependence' in any possible way.

Varen cultuurambtenaren wel bij de werkgelegenheid die ontstaat bij het genereren van vele stapels papier, voor kunstenaars is het continueren van een beroepspraktijk in Nederland zonder bijbaan of ondersteuning haast onmogelijk. Volgens cijfers van het CBS van 17 januari 2018 leeft ruim een vijfde van de beeldend kunstenaars heel ver onder de armoedegrens.

Kunst moet meer dan alleen een esthetische of verheffende werking hebben, ze moet functioneel zijn, ze moet verbinden, drempels slechten, bij iedereen goed in de smaak vallen en ze mag de maatschappij niet tot last zijn. Als kunstenaar moet je nadenken over verdienmodellen en over sponsoring, je moet netwerken, jezelf profileren als 'cultureel ondernemer', werk- en projectplannen schrijven, deze 'pitchen' en je portfolio permanent updaten en daarnaast nog je werk aan de man proberen te brengen. De tijd voor onderzoek, experiment en reflectie komt in het gedrang en daarmee dus ook de ontwikkeling van een oeuvre.

Gelukkig hebben we bij PARK wèl de mogelijkheid om kunstenaars tijd en ruimte voor experiment en onderzoek te bieden. Aan het tentoonstellen bij PARK gaat meestal een periode van reflectie, plannen maken en een dialoog met onze monumentale ruimte vooraf. Ook onze zomerresidenties bieden de kunstenaars een vrijplaats voor verdieping.

We kijken dan ook met plezier terug op vijf jaar programma. De tijd lijkt te vliegen en de werkzaam-

Cultural officials may benefit from the employment created by generating mounting piles of paper, for artists in The Netherlands it is nearly impossible to continue their professional practice without a side-job or some kind of support. According to a CBS report of January 17, 2018, over twenty percent of Dutch visual artists live well below the poverty line.

It doesn't suffice for art to have an aesthetic or elevating effect; it must be functional, it must form connections, break down barriers, it must appeal to everyone and it can't place any burden on society. As an artist you must think about income models and sponsoring, you have to extend your network, present yourself as a 'cultural entrepreneur', write work and project proposals and 'pitch' them as well, you must permanently update your portfolio and meanwhile you still have to try and sell your work. Hardly any time is left for the research, experimentation and reflection that are so crucial to the development of an oeuvre.

At PARK, however, we are fortunate enough to be able to offer artists the time and space to experiment and investigate. Most of the exhibitions at PARK are preceded by a period of reflection, of making plans and engaging in a dialogue with our monumental space. Our summer residencies offer artists a refuge for further development as well.

It is with great pleasure that we look back on five years of programming. Time seems to fly and the

heden rondom de programmering gaan de werkgroep steeds beter af. We zien ons gesteund door een groot en trouw publiek en worden met veel interesse gevolgd door collega-kunstenaars en kunstinitiatieven. Zonder steun van onze circa twintig vrijwilligers zou PARK niet mogelijk zijn.

Uiteraard staat bij PARK kwaliteit, hoe onderhevig aan subjectiviteit dan ook, voorop. In onze programmering zoeken we naar dynamiek en afwisseling, zo hopen we ons publiek steeds opnieuw te prikkelen. In de afgelopen vijf jaar -ja, U leest het goed, het stukje over broodnodig kwantificeren begint hier- hebben wij aan exact tweehonderdvijfendertig kunstenaars een podium geboden verdeeld over tweeënveertig tentoonstellingsprojecten op drie verschillende locaties: PARK aan het Wilhelminapark in Tilburg, PARKVorst in theater De Nieuwe Vorst en PARKinG in Cultureel Centrum Jan van Besouw te Goirle. Daarnaast organiseerden we vierenveertig verdiepingsmomenten in de vorm van lezingen, dans- en muziekperformances, kunstenaarsgesprekken, workshops en boekpresentaties. Hoe dat er ongeveer uitzag kunt U teruglezen in dit boek en in het vorige. Wij zijn trots dat we met PARK een podium van formaat hebben kunnen neerzetten en hopen dit de komende vijf jaar verder te kunnen uitbouwen. We danken U, toeschouwer, bezoeker en lezer, voor uw interesse in PARK.

working group is handling programming activities with increasing efficiency. We enjoy the support of a large and loyal audience and our activities are being followed with great interest by fellow artists and art initiatives. Without the efforts of our twenty-odd volunteers PARK would simply not exist.

It goes without saying that quality, no matter how susceptible to subjectivity, is PARK's priority. By constantly striving for dynamics and variety in our programming, we hope to inspire our audience again and again. In the past five years - yes, the part about the unavoidable quantification starts here - we offered a stage to exactly two hundred and thirty-five artists divided over forty-two exhibition projects in three different locations: PARK at the Wilhelminapark in Tilburg, PARKVorst in theatre De Nieuwe Vorst and PARKinG in Jan van Besouw Cultural Centre in Goirle. In addition we organised forty-four intensification moments in the form of lectures, dance and music performances, artist talks, workshops and book presentations. You can revisit all these activities in this book and in the previous one. We are proud that our efforts to build PARK into a prominent platform have succeeded and we hope to expand it over the next five years. And last but not least, we thank you, viewer, visitor and reader, for your interest in PARK.

PARK tentoonstellingen

ROSE DES VENTS

09.09 2018

21.10 2018

Cristof Yvoré ^{NL}
Han Klinkhamer ^{NL}
Michaël de Kok ^{NL}
Marc Mulders ^{NL}
Allison Schulnik ^{US}
Sam Windett ^{UK}
Ronald Zuurmond ^{NL}
Ina van Zyl ^{NL/ZA}
Reinoud van Vught ^{NL}
Jorn van Leeuwen ^{NL}

“Als geheel is het een erg goede tentoonstelling voor wie van schilderkunst houdt, er zijn uitstekende schilders uitgenodigd en het is een plezier om zo'n beetje ouderwetse tentoonstelling weer eens te bezoeken. Het pleit voor de mensen van PARK dat ze die keuze maken in deze turbulente tijden waarin schilderkunst, als ze wordt getoond, dat tenminste in een installatie of multi-disciplinaire context wordt gedaan.”
– *Chmkoome's blog over Rose des Vents*, 15.10 2018

In oktober 2018 bestaat PARK vijf jaar en bij een jubileum horen bloemen. In deze tentoonstelling staat de bloem in de hedendaagse schilderkunst centraal. Na vijf jaar neemt PARK tevens afscheid van Reinoud van Vught. Van Vught wilde altijd al aandacht schenken aan het tijdloze werk van de Franse kunstenaar Cristof Yvoré, die te jong overleed. Een aantal van Yvore's

werken, waarin de bloem het thema is, konden voor 'Rose des Vents' in bruikleen van galerie Zeno X verkregen worden. Negen andere deelnemende kunstenaars die het schilderskompas van verftoets, dramatiek en lyriek in dezelfde richting hebben staan zijn Han Klinkhamer, Michaël de Kok, Marc Mulders, Allison Schulnik, Sam Windett, Ronald Zuurmond,

Ina van Zyl en Reinoud van Vught zelf. Jorn van Leeuwen heeft speciaal voor deze bijzondere gelegenheid een bloemetjesbehang voor de wanden van PARK ontworpen, die als windroos in het midden van de ruimte de windrichtingen weerspiegelen; Rose des Vents. De opening is verricht door Hendrik Driessen, directeur museum De Pont.

Cristof Yvoré

Ina van Zyl

Han Klinkhamer

Jorn van Leeuwen

Ina van Zyl

Cristof Yvoré (1967) was een schilder die zich concentreerde op alledaagse bronnen, zoals een vaas met bloemen, gordijnplooiën en licht weerkaatsend tegen een muur. Tijdens het schilderen is het beeld tot diep in zijn geheugen verankerd, een herinnering die Yvoré transformeert tot een haast objectief gegeven. De schilderijen, die als stillevens benaderd kunnen worden, tonen het herinnerde beeld in haar eenvoud; een essentie van kleur en compositie. Het werk is opgebouwd uit verschillende lagen, waarmee de schilder de grens tussen zwaarte en licht onderzocht.

Jorn van Leeuwen (1982) creëert nieuwe werelden. Waar hij lange tijd de oerplant Geranium centraal stelde, is zijn bron tegenwoordig meer uitgebreid. Middels herhalingen en ritme transformeert van Leeuwen chaos tot serene rust. Voor deze gelegenheid ontwierp hij een bloemetjesbehang dat te zien is op enkele wanden in de tentoonstelling.

Ina van Zyl (1971) werkt met opvallend harde contrasten. Haar schilderijen tonen realistische details uit het menselijk bestaan, van grote teen tot bloemenbos en brede glimlach op roze mensenlippen. Het schilderij bestaat als ingezoomde scene, vaak schurend en ietwat ongemakkelijk van aard. De figuratieve beeldtaal pretendeert echter neutraal en niet provocerend te zijn: het is wat het is. Van Zyl raakt de essentie van het leven en hoe we ons hiertoe verhouden, uitgaande van civilisatie.

Ronald Zuurmond

Cristof Yvoré

Han Klinkhamer

Marc Mulders

Ronald Zuurmond (1964) schildert landschappen, portretten en stillevens, geïnspireerd door het leven van alledag. Veelal vormt het landschap zijn vertrekpunt, een proces dat zich vervolgens laat leiden door een spel met vele lagen verf; doorgaans dik aanwezig op het doek. Zuurmond zoekt zowel naar evenwicht als tegenwicht, door het aanbrengen, verwijderen en opnieuw aanbrengen van de nog vloeibare materie, soms letterlijk vanuit een verftube. Het proces van afstand betrachten en schilderen vordert net zolang totdat het beeld zich heeft uitgebalanceerd.

Han Klinkhamer (1950) is landschapschilder. Alledaagse struikgewassen rond zijn atelier in Demen vormen een belangrijke bron voor zijn werk. Klinkhamer tracht het zichtbare niet realistisch te spiegelen, maar herschept de werkelijkheid door de natuur opnieuw tot leven te wekken in de verschillende stadia die de gewassen doormaken, uitgaande van tijd en windstreken. Op een haast boetserende schilderwijze wordt de structuur van natuur daarmee voelbaar in het beeld.

Marc Mulders (1958) werkt als schilder, fotograaf, glazenier en aquarellist vanuit een religieus motief; het katholicisme. Bevrijd van interne- en externe krachten, stemmen en bronnen, schikt Mulders zich op zijn landgoed in Baest naar de condities van natuur en traditie. Hier wordt hij omringd door bloemenvelden, waarbij de seizoenen een belangrijke toon in zijn schilderpalet bepalen. Het herrijzen van aarde krijgt tezamen met vogels, vissen, bloemen en wild sterk gehoor in Mulders' werk.

Ronald Zuurmond

Marc Mulders

Allison Schulnik

Reinoud van Vught

Marc Mulders

Reinoud van Vught (1960) stelt het schilderen zelf als essentiële thematiek centraal, en vindt zijn aanleiding dit te onderzoeken in elementen uit de natuur. Het werk is floraal en organisch van aard en wisselt abstractie en figuratie af. Waar Van Vught zich enerzijds tevens laat leiden door het spel der toeval in verf, beheerst hij het beeld anderzijds door momenten van bewuste restrictie. Van Vught maakte ter gelegenheid van het jubileum en zijn afscheid bij PARK een editie van zeven werken. De werken worden gedurende de looptijd van Rose des Vents op basis van loting toebedeeld.

Allison Schulnik (1978) componeert scènes die enerzijds een gevoel van onheil en beangstiging, anderzijds een gevoel van hoop en leven met zich meedragen. Figuraties van bloemen, clowns, eenhoorns en spookfiguren lijken angstaanjagend donker, maar zijn uiterst kleurrijk geschilderd. Het sterke contrast in haar werk verhaalt de kracht van de mens in tijden van neergang, tegenspoed en diepte, als een ode aan die duisternis. Een duisternis die rijk en eerlijk is.

Michaël de Kok

Sam Windett

Michaël de Kok

Sam Windett

Cristof Yvoré

Michaël de Kok (1958) lijkt het realistische landschap in recente werken haast los te laten, of als een verre herinnering te bestempelen. Het schilderen betekent hier een overname van de herinnering; zijn geheugen maakt plaats voor de handeling van schilderen zelf. In haar abstractie kan het werk als drager van een onderliggende vraag of hoedanigheid worden geïnterpreteerd, maar het biedt bovenal een zintuiglijke ervaring; gedragen door de componenten kleur en licht.

Sam Windett (1977) creëert heldere composities bestaande uit vlakken, lijnen en vormen, wat voor een gelaagdheid in het beeld zorgt. Zijn speels maar elementaire werk is als het scheppen van een nieuwe ruimte, eentje die doet denken aan een landschap, maar tevens aan een meer stedelijke leefomgeving. De ruimte van Windett plaatst zich ergens tussen natuur en cultuur in, waarbij het hoge en smalle formaat van het doek wordt ingezet als ingang om het schilderij door te kunnen 'betreden'.

SUMMER RESIDENCY 2018

27.06 2018
26.08 2018

Marleen Kappe NL

PARK biedt in de zomermaanden een kunstenaar de kans om als artist-in-residence in haar ruimte te verblijven. PARK selecteerde Marleen Kappe door de verrassende combinatie van tekenen met ruimtelijke ingrepen in haar werk.

Het werk van Marleen Kappe beweegt zich tussen tekeningen en installaties. Er is sprake van een voortdurende wisselwerking, het lijnenspel en materiaalgebruik in haar installaties hebben een duidelijk tekenachtig karakter, en andersom verkennen haar tekeningen vaak de ruimtelijke dimensie. De grens waar haar tekeningen ophouden en installaties beginnen is steeds meer aan het vervagen.

Tijdens haar werkperiode vanaf eind juni is Kappe verder op onderzoek gegaan naar dit grensgebied. Haar installatie is gebaseerd op het oude Babylon: het idee van de mens die zichzelf met al zijn kennis en kunde onschendbaar waant. De fragmentarische stad van Kappe is geen antwoord op de stad van de toekomst: het werk bevraagt deze nabije toekomst, evenals de huidige maatschappij.

“Voor het tweede jaar op rij stelt PARK tijdens de zomer haar tentoonstellingsruimte beschikbaar als grootste gastatelier van Nederland aan een kunstenaar met een plan. Een mooie traditie in wording met deze keer Marleen Kappe als de geluksvogel van dienst.”
– *Trendbeheer* over *Summer Residency* van Marleen Kappe, 23 08 2018

Vince Donders NL

Danny Foolen NL

Marthe van de Grift NL

Wouter van der Laan NL

Janine van Oene NL

Annemarie Slobbe NL

Johnny Wiekhart NL

PROMISING

20.05 2018

24.06 2018

Met de tentoonstelling 'Promising' staat PARK stil bij het tienjarige bestaan van Kunstpodium T en het langlopende Apprentice Master project. Onder begeleiding van honderdvijftig meesters passeerden meer dan vijfhonderd jonge talenten de revue. PARK selecteerde op subjectieve wijze zeven veelbelovende jonge kunstenaars en biedt ze een podium.

De opening is verricht door Jeroen Bosch, oprichter en hoofdredacteur van Trendbeheer.

Als er een gemene deler is in de tentoonstelling, dan is het die van de onderzoekende en aftastende houding van de jonge makers. Op zoek naar eigenheid nemen ze niets als vanzelfsprekend, en zeker de kunst niet. Dit is duidelijk een generatie kunstenaars die opgroeide met het moderne dogma van maakbaarheid. Ze stellen er het eenvoudige en kwetsbare 'zijn' tegenover.

“Bij vrijwel alle kunstenaars is er duidelijk sprake van veel zelfvertrouwen en zelfbewustzijn om in een tijd waarin alles al eens gedaan lijkt, toch weer zelf op onderzoek uit te gaan om met iets nieuws te komen.”

– *Brabants Dagblad* over *Promising*, 24 05 2018

Danny Foolen (1985) bevraagt in installaties met schaalmodellen en fotografisch materiaal het gegeven 'ruimte'. Hij stapelt fragmenten van maquettes (groot) op elkaar in een zaal om zo de zwaartekracht te tartten, of stopt ze (klein) in een doos als opgeslagen mogelijkheden voor later. Hij plaatst reconstructies van hoeken omgekeerd in diezelfde hoek, of in een andere, en maakt ons zo bewust van de ruimte waarin we ons bevinden en die we gewoonlijk nauwelijks meer bewust waarnemen.

Janine van Oene (1988) verwondert zich over de manier waarop wij gehecht zijn aan een bepaalde vaas of kandelaar en hoe we die een plek geven in onze interieurs. In krachtige maar sensuele kwaststreken laat ze zich voor deze tentoonstelling inspireren door het fenomeen 'fontein': het is een architectonische en tegelijkertijd decoratief sculpturale vorm, die we in allerlei culturen zowel in privétuinen als op openbare pleinen terug zien.

Ook Johnny Wiekhart (1994) begeeft zich op het grensvlak tussen twee- en driedimensionaal werk: zijn schilderijen worden reliëfs aan de wand, komen vervolgens van de muur en worden object. De nieuwste stap is die van beweging en daarmee tijd. In deze tijd - waarin we door het internet het gevoel krijgen dat alles maakbaar en binnen handbereik is - vormt een soort van digitale schaduw iemands identiteit. Tegenover die alledaagse surrealiteit plaatst Wiekhart concrete abstracties waarin hij juist de tastbare kwaliteiten van materialiteit onderzoekt.

Het werk van Vince Donders (1991) roept zowel de gravures van Giovanni Battista Piranesi als het duistere filmdecor van Blade Runner in herinnering. Hij toont ons een onheilspellend en macaber toekomstbeeld: het is er donker, vies, vervallen en uitgestorven. In zijn tekeningen gebeurt dat nog vrij illustratief, maar de installaties met hout, technologisch afvalmateriaal en druipende teer, worden steeds abstracter en moeilijker te duiden. Donders schetst ons schrijnend hoe we de wereld van morgen vorm aan het geven zijn.

Marthe van de Grift (1990) werkt vanuit een kinderlijke verwondering: “hoe bepaalde dingen voor ons zo logisch zijn, alleen maar omdat we er niet meer over nadenken.” Met een ander standpunt, een ander ‘omgaan met’ daagt ze de kijker uit tot een spel met hardnekkige denkpatronen. Zo poogt ze “de harde grondvesten van ons intellect een klein beetje te verkruimelen.”

Annemarie Slobbe (1990) werkt vanuit een grote aandacht voor begrippen als 'oneindigheid', 'leegte', 'ruimte' en 'tijd'. De beschouwer krijgt een haast filmische beweging te zien die digitaal aandoet als hij of zij van standpunt verandert. Dichter bij ontwaart men echter dat het werk op minutieuze wijze met kleine penseelstreken of potloodstreepjes tot stand is gekomen, terwijl de kunstenaar zonder sturing het materiaal volgde.

Wouter van der Laan (1993) breidde de eenvoudige handeling van een penseelstreek met olieverf al snel uit naar acrylverf, spuitverf, het zagen van hout, tekenen, printen en het gebruik van alledaagse voorwerpen. Zo creëert hij een berg materiaal waaruit hij bij elke tentoonstelling op collageachtige wijze opnieuw een installatie componeert. Alsof hij steeds opnieuw - en in een continue stroom van beeldend denken - voor zichzelf moet uitvinden wat een kunstwerk is, of wanneer een compositie geslaagd is.

ISLANDS IN THE STREAM

De beide kunstenaars in deze duo-presentatie, samengesteld door Rob Moonen, gebruiken een vormentaal die zowel abstracte als figuratieve elementen heeft. Bij Emmerich leidt dat tot 'expanded painting' en bij Naveau tot complexe barokke sculpturen en installaties. Waar Emmerich in haar werk refereert aan exotisme en identiteit, reflecteert Naveau op de kunstgeschiedenis maar evenzeer op de hedendaagse popcultuur. De opening is verricht door Rob Scholte, beeldend kunstenaar.

25.03 2018
06.05 2018

Hadassah Emmerich NL/BE
Nadia Naveau BE

Nadia Naveau

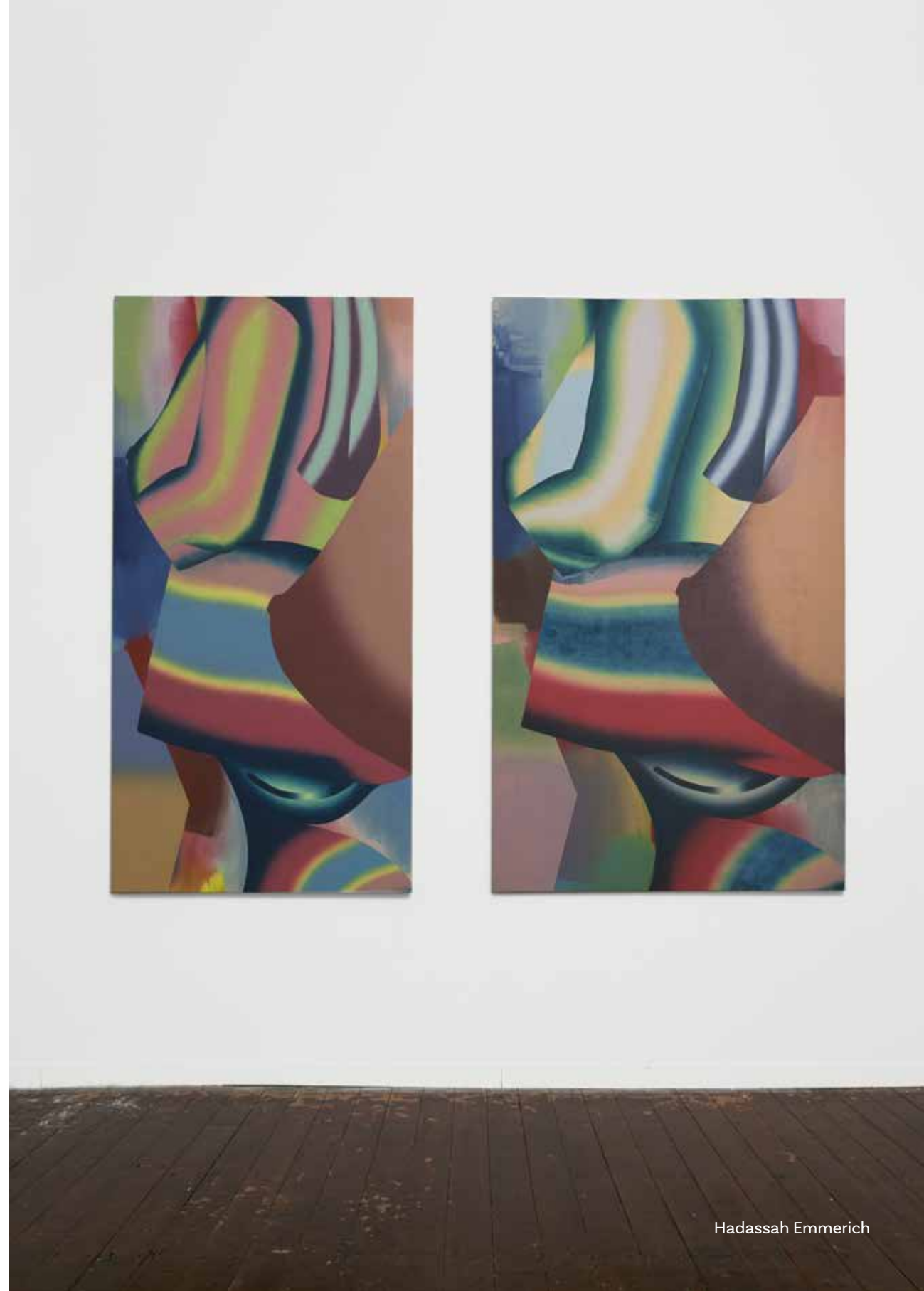

Nadia Naveau

Nadia Naveau

Hadassah Emmerich

Hadassah Emmerich (1974) verweeft in haar schilderijen, werken op papier en schilderkundige installaties diverse thema's zoals identiteit en het lichaam, representaties van 'het exotische' en de dialoog tussen abstractie en figuratie. Ze selecteert materiaal uit onder andere vintage fotografieboeken, teksten, advertenties en kunsthistorische referentieboeken, dat vervolgens samengesmeed wordt tot een nieuwe compositie middels een proces van fotomontage.

Nadia Naveau (1975) gebruikt een breed scala aan materiaal zoals klei, keramiek, hout, gips, plasticine en gevonden objecten en vormt ze om tot kleine en grote sculpturen die staan tussen traditie en eigentijdse eigenwijsheid. Deze combinatie is terug te zien in de manier waarop ze haar materialen kneedt en in haar collage-achtige samenstelling van kunsthistorische referenties en populaire media.

“Fantastisch nieuw werk Hadassah Emmerich, la sublime, geweldige selectie beelden Nadia Naveau.”
– *Trendbeheer over Islands in the Stream*,
22.03.2018

139 X NOTHING BUT GOOD

28.01 2018

11.03 2018

Aan deze tentoonstelling, gebaseerd op het blog 'Nothing But Good', doen 139 kunstenaars uit binnen- en buitenland mee. Ze laten een werk op papier zien van ongeveer A4-formaat, meestal speciaal vervaardigd voor de expositie.

De opening is verricht door TEMKO, een avontuurlijk ensemble dat op unieke wijze muzikale stijlen combineert. Voorafgaand aan de opening geeft TEMKO een kort concert.

Ky Anderson US Linda Arts NL Marjolijn van den Assem NL Andrew Baron US
Yves Beaumont BE Paul Behnke US Simon Benson UK/NL Dick van Berkum NL
Karl Bielik UK Alain Biltreyst BE Paul Bogaers NL Thomas Bogaert BE
Valerie Brennan IE/CY Koen van den Broek BE Hans de Bruijn NL
Mynke Buskens NL Jean-marie Bytebier BE Caren Canier US Tom Claassen NL
Aquil Copier NL Paul Corvers NL Lisa Couwenbergh NL Andrew Crane UK
Anthony Cudahy US Vincent Dams NL Klaus Dauven DE Lieven Decabooter BE
Johan De Wilde BE Piet Dieleman NL Bruno Dunley BR Henk Duijn NL/FR
Anet van de Elzen NL Hadassah Emmerich NL Joseba Eskubi ES
Kris Fierens BE Matthew F Fischer US Anne Forest NL Ruth Freeman US
Yifat Gat IL/FR Peter Geerts NL Julika Geissler DE Robin Gerris NL
Fik van Gestel BE Joris Geurts NL Bernard Gilbert BE Harry Haarsma NL
Bettie van Haaster NL Jasper Hagenaar NL Harm Hajonides NL
José Heerkens NL Caren van Herwaarden NL Lesley Hicks UK Luc Hoekx BE
Seet van Hout NL J&B (Bert Frings) NL Henri Jacobs NL/BE Wil Jansen NL
Arjan Janssen NL Nour-Eddine Jarram MA/NL Matthias Kanter DE
Bas Ketelaars NL Bram Kinsbergen BE Hans Klein Hofmeijer NL
Michael de Kok NL Claudia Kölgen NL Rabi Koria SY/NL René Korten NL
Arno Kramer NL Rens Krikhaar NL Christiaan Kuitwaard NL Theo Kuijpers NL
Gabriëlle van de Laak NL Katinka Lampe NL Rudy Lanjouw NL
Suzanne Laura Kammin US Jorn van Leeuwen NL Jai Llewellyn UK
Bart Lodewijks NL/BE Bert Loerakker NL Margriet Luyten NL Damien Meade UK
George Meertens NL Janus Metsaars NL Rob Moonen NL
Wladimir Moszowski BE Charlotte Mouwens NL Thomas Muff CH
Mai van Oers NL Olphaert den Otter NL Rob de Oude NL/US
Elka Oudenampsen NL Alex Paik US Tom Palin UK Jan van de Pavert NL
Stijn Peeters NL Stefan Peters BE Tinka Pittoors BE Uwe Poth DE/NL
Har van der Put NL Anke Roder NL Gideon Rubin IL/UK Willem Sanders NL/IT
Serban Savu RO Simon Schrikker NL Ward Schumaker US Martijn Schuppers NL
Marena Seeling NL Joseph Semah IL/NL Bart Slangen BE Roland Sohier NL
Attila Szűcs HU Johan Tahon BE Toon Teeken NL Josine Timmer NL
Sabine Tress DU Elizabeth de Vaal NL Nico Vaerewijck NL Luc Vandervelde Lux BE
Rinus Van de Velde BE Bart Vandevijvere BE Johan Van Mullem BE
John Van Oers BE Amy Vensel US Sarah Verbeek NL Agota Veres HU
Toon Verhoef NL Koen Vermeule NL Jorge Vicen ES Henk Visch NL
Cecilia Vissers NL Jop Vissers Vorstenbosch NL Reinoud van Vught NL
Wim Wauman BE Lutz Weidler DE Isabella Werkhoven NL Mathieu Wernert FR
Hans de Wit NL Marthe Zink NL Albert Zwaan NL

De tentoonstelling is gebaseerd op het blog *Nothing But Good*, een initiatief van René Korten, Reinoud van Vught (beiden lid van de PARK-werkgroep) en Michael de Kok. Op het blog laten uitgenodigde kunstenaars van over heel de wereld zien dat ze in een traditie staan. Ze verbinden zich met een kunstenaar die niet meer leeft, maar die grote invloed had op hun kunstenaarschap. Niets dan goeds over de doden. Naast de bijzondere werken die de deelnemende kunstenaars tonen, is van allen de blogbijdrage met de gekozen inspirator te zien. Bijzondere verbindingen door de hele kunstgeschiedenis worden zichtbaar, van de anonieme kunstenaars uit de grotten van Cantabrië tot Ellsworth Kelly. Dit is de tweede tentoonstelling in PARK gebaseerd op het blog.

Bettie van Haaster

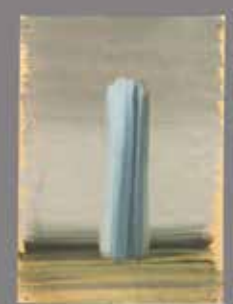
Marena Seeling

Toon Teeken

Serban Savu

Mai van Oers

Henri Jacobs

Lisa Couwenbergh

Margriet Luyten

Reinoud van Vught

Simon Benson

Uwe Poth

Matthias Kanter

Luc Vandervelde Lux

Roland Sohier

Arno Kramer

Har van der Put

Elizabeth de Vaal

Joris Geurts

Katinka Lampe

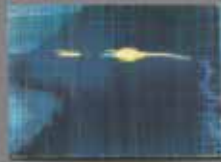
Henk Duijn

Joseba Eskubi

Caren van Herwaarden

Vincent Dams

Johan Van Mullem

Mynke Buskens

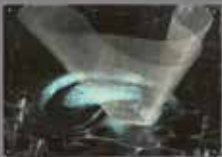
Nour-Eddine Jarram

Lesley Hicks

Lieven Decabooter

Johan De Wilde

Olphaert den Otter

Hans de Wit

Bas Ketelaars

Rens Krikhaar

Andrew Crane

Jan van de Pavert

Yves Beaumont

Bert Loerakker

Jai Llewellyn

Robin Gerris

Nico Vaerewijck

Gideon Rubin

Isabella Werkhoven

Charlotte Mouwens

Bram Kinsbergen

Willem Sanders

Anke Roder

Stijn Peeters

Jorn van Leeuwen

Claudia Kölgen

Stefan Peters

Christiaan Kuitwaard

Bernard Gilbert

Bart Slangen

Johan Tahon

Bruno Dunley

J&B (Bert Frings)

Aquil Copier

Tom Palin

Fik van Gestel

Janus Metsaars

Alain Biltreyst

Josine Timmer

Wim Wauman

Harry Haarsma

Alex Paik

Hadassah Emmerich

Elka Oudenampsen

Attila Szűcs

Simon Schrikker

Rob Moonen

Albert Zwaan

Gabriëlle van de Laak

Wladimir Moszowski

Koen Vermeule

Karl Bielik

Marjolijn van den Assem

Julika Geissler

Jasper Hagenaar

Joseph Sassoon Semah

Sarah Verbeek

Koen van den Broek

Paul Corvers

Jorge Vicen

Hans Klein Hofmeijer

Matthew F Fischer

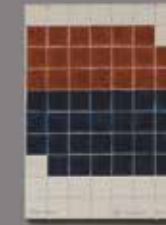
Luc Hoekx

Hans de Bruijn

Suzanne Laura Kammin

Mathieu Wernert

Thomas Muff

Michael de Kok

Amy Vensel

Klaus Dauven

Toon Verhoef

José Heerkens

Dick van Berkum

Rudy Lanjou

Linda Arts

Ruth Freeman

Paul Bogaers

Arjan Janssen

Anthony Cudahy

Rob de Oude

René Korten

Tinka Pittoors

Henk Visch

Andrew Baron

Yifat Gat

Caren Canier

Lutz Weidler

Peter Geerts

John Van Oers

Jop Vissers Vorstenbosch

Cecilia Vissers

Ágota Veres

Ward Schumaker

Sabine Tress

Anet van de Elzen

Paul Behnke

Wil Jansen

Seet van Hout

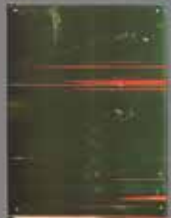
Ky Anderson

Kris Fierens

Tom Claassen

Harm Hajonides

Theo Kuijpers

Bart Vandevijvere

George Meertens

Marthe Zink

Thomas Bogaert

Piet Dieleman

Valerie Brennan

Rinus Van de Velde

Bart Lodewijks

Martijn Schuppers

Rabi Koria

Damien Meade

Anne Forest

Jean-marie Bytebier

“Er zijn veel kunstenaars die in Nederland zelden of zelfs nog nooit te zien zijn geweest. Tegelijk zie je van veel meer bekende kunstenaars een verrassend klein werk dat een andere veelzijdigheid van het oeuvre laat zien. (...) Het is precies die combinatie van totaal frisse werken en mooie uitstapjes die deze tentoonstelling zo leuk maakt. Het is een feest.”
– *Lost Painters* over *139 x Nothing But Good*, 28 01 2018

“Het fijne aan deze opzet is dat alles draait om de kunstenaars. Geen curator met een overheersend verhaal waarvan de kunstwerken een voetnoot dreigen te worden. Sterker nog, gaandeweg het kijken naar al die 139 kleine werkjes, waarvan de verf vaak nog nauwelijks is opgedroogd, moest ik denken aan de intimiteit van een atelierbezoek. (...) Zo ontdek je op deze expositie niet alleen nieuwe namen van hedendaagse kunstenaars, maar krijg je ook een behoorlijk eigenzinnige, veelstemmige kijk op de kunstgeschiedenis voorgeschoteld.”
– *Tubelight* over *139 x Nothing But Good*, 13 02 2018, #106 maart-mei 2018

ONDER SOORTEN

Nico Molenkamp ^{NL}

Henk Visch ^{NL}

Eva Räder ^{DE}

Onlangs is het de wetenschap gelukt een embryo te laten ontstaan uit zowel menselijk materiaal als dat van een varken. En sinds een tijdje weten we dat homo sapiens genetisch maar twee chromosomen verschilt van de chimpansee. Stammen we uiteindelijk af van dezelfde voorouders? Volgens velen leefden we ooit broederlijk onder elkaar in de hof van Eden. Reinoud van Vught stelde een tentoonstelling samen met drie generaties kunstenaars: Nico Molenkamp, Henk Visch en Eva Räder. Ze bezien Sapiens op lichtvoetige wijze en plaatsen hem in relatie tot andere of meer dierlijke soortgenoten. De opening is verricht door Robbert Roos, directeur van Kunsthall KAdE Amersfoort.

19.11 2017
14.01 2018

Eva Räder (1978) studeerde aan de UdK in Berlijn bij o.a. Marwan Kassab Bashi, Georg Baselitz en Daniel Richter. Ze won er in 2006 de 'Meisterschülerpreis'. Van 2006 tot 2008 volgde ze het programma van De Ateliers in Amsterdam. Sindsdien woont en werkt ze in Berlijn. In haar schilderijen toont ze idyllische toneeltjes die associaties oproepen met de vroege expressionisten of de baders van Cézanne, maar even goed met eigentijdse games of beelden uit kranten en tijdschriften. Haar schilderijen zijn doorwerkte doeken waarop ze zowel met olieverf of acryl penseelt, als met spuitbussen, houtskool of inkt werkt.

Nico Molenkamp (1920-1998), begon als dessinontwerper in een textielabriek. Hij studeerde daarna aan de Academies van Tilburg en Antwerpen. Van 1953 tot 1982 was hij docent vrij schilderen aan de Tilburgse academie. Hij tekende en schilderde vooral geabstraheerde dier- en mensfiguren. Zijn schildertoets en kleurrijke palet doen denken aan het werk van de zogenaamde Amsterdamse Limburgers: Pieter Defesche en Ger Lataster en de losse toets van Abstract Expressionisten als Philip Guston en Clyfford Still. Het circus en theater waren geliefde thema's.

In 'Nacht en Dag' toont PARK het veelzijdige oeuvre van de in 2014 overleden Jaap de Vries. PARK mocht uit de nalatenschap van De Vries, de schilder van leven en dood, deze tentoonstelling samenstellen. Er is een selectie te zien uit zijn nagelaten schilderijen en werk op papier. Daarnaast geeft de tentoonstelling een beeld van zijn atelier. Ook zijn (fragmenten van) enkele korte films te zien die hij maakte.

De tentoonstelling is georganiseerd in samenwerking met kunsthistoricus Frits de Coninck, hij verrichtte ook de opening.

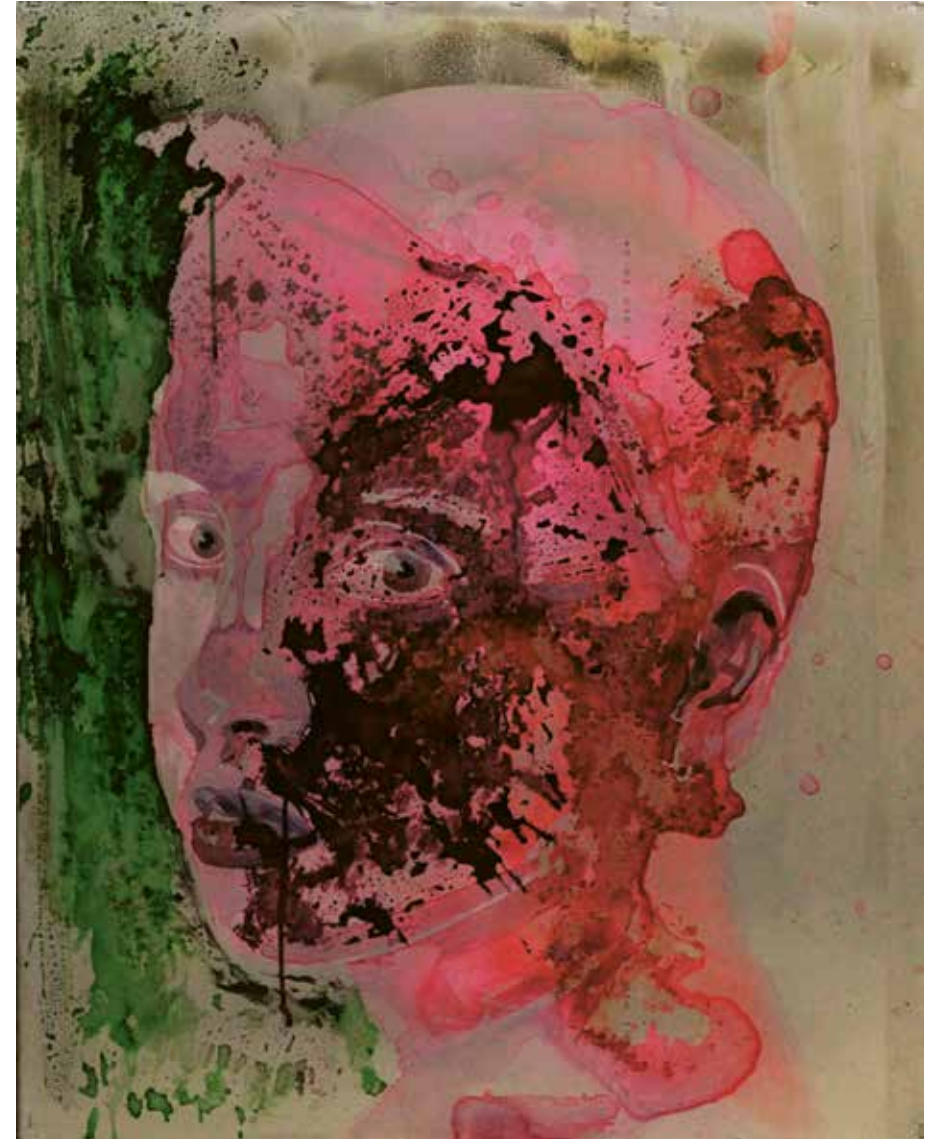
schilderen is voor mij ruimte schenken
voor de schaduwen

Jaap de Vries (1959-2014) heeft een leven lang gewerkt aan een intrigerend oeuvre. Alles zette hij in om het raadsel van het menselijke bestaan voelbaar te maken. In aquarellen, tekeningen, schilderijen op papier en op offsetplaat, in sculpturen en films toonde hij mens en wereld in een soms ongemakkelijke naaktheid. Want achter de schijn van de buitenkant schuilen ook angsten en heimelijke verlangens. Hij schilderde de dreiging die in de schoonheid lag, de nacht die niet zonder de dag kan. Voor Jaap de Vries was kunst, in zijn eigen woorden, de manier om ruimte te scheppen voor de schaduwen in ons. Niets was bij hem onschuldig, ook de schoonheid niet.

Bij de tentoonstelling is verschenen een door Berry van Gerwen vormgegeven brochure met teksten van Frits de Coninck.

“Overladen met werk geeft de atelierpresentatie een indruk van hoe het er aan toe moet zijn gegaan in het atelier van De Vries. De scheiding tussen de atelierpresentatie en de museale presentatie van het werk van De Vries zet ook het tentoonstellen zelf op scherp.”
– *Metropolis M* over *Nacht en Dag*, 14 10 2017

SUMMER RESIDENCY 2017

10.07 2017

10.09 2017

Vanaf 2017 stelt PARK een kunstenaar in staat om een Summer Residency te doen in de ruimte van PARK. De open oproep voor de artist in residence-periode resulteerde in 151 aanvragen afkomstig uit 41 landen. De werkgroep keek naar een evenwichtige combinatie van een consistente praktijk, kwalitatief werk en een goed plan dat in de ruimte past. Bas Ketelaars' aanvraag was het meest overtuigend, hij is de zomergast van 2017 geweest.

Bas Ketelaars NL

Bas Ketelaars (1979) focust op tekeningen in de ruimte van PARK, onder meer direct op de wand. Handmatig werk wisselt hij af met inzet van technische hulpmiddelen, verschillende systemen worden niet zozeer tegenover elkaar geplaatst maar produceren samen het beeld. Met het zetten van ontelbare minuscule potloodstreepjes roept hij beelden op van boomtoppen, die nu en dan ook in de bovenlichten van de ruimte van PARK verschijnen. Zo haalt Bas Ketelaars op een bijzonder subtiele wijze de natuur binnen bij PARK. In de laatste twee weekenden van de periode zijn de resultaten te zien geweest in een expositie.

IK WAS JE

21.05 2017
02.07 2017

Anton Cotteleer ^{BE}
Harm Hajonides ^{NL}
Herman Van Ingelgem ^{BE}
Jans Muskee ^{NL}

Gastcurator Chantal Breukers brengt vier kunstenaars samen, twee Belgen naast twee Nederlanders, die ieder op hun eigen manier de beslotenheid van onze verbeelding bevragen; hoe wij ons veilig wanen in jong zijn, in onze dromen, ons lichaam, onze huizen, tussen onze spullen en in onze woorden. Zij tonen constructies van 'geborgenheid'. Zo zijn er de psychologische structuren van Herman Van Ingelgem naast de heimelijke huiselijkheid van Jans Muskee; de ingekapselde lichamelijkeheid van Anton Cotteleer naast de papieren beschutting en talige troost van Harm Hajonides. Tijdens de opening is de tentoonstelling op eigenwijze aangevuld door schrijfster Kristien Hemmerechts (BE) en beeldend kunstenaar Karin van Pinxteren (NL).

Jans Muskee (1961) tekent groot en in oliepastel, zoals ook 13 jonge meisjes in een huiselijke omgeving met citaten uit films en popsongs. Zeker gaat het ook in deze werken om stofuitdrukking en compositie en hoe onwaarschijnlijk virtuoos hij het wasco beheerst, maar dat is niet het eerste wat je te binnenschiet wanneer je tartend door de meisjes wordt toegelachen. Het jonge meisjesvlees wordt adembenemend getoond, de kuisheid wordt spelend uitgedaagd, maar haar onschuldige superioriteit kaatst iedere wellust terug; het benadrukt vooral haar onaanraakbaarheid.

“Ik Was Je, met twee koppels kunstenaars die elkaars werk opstuwten, is behoorlijk associatief. De puzzelstukjes die de kunstenaars aanreiken, laten zich niet gemakkelijk tot een verhaaltje smeden. Dat is inherent aan zulke vrij gecomponeerde exposities. Je mag als publiek hard aan het werk, dat is de uitdaging.”
– H ART Magazine over Ik Was Je, 15 06 2017

Harm Hajonides (1956) assembleert met eenvoudige velletjes gekleurd papier en met korte woorden wandvullende muurcollages. Met afgescheurde stukjes afplaktape die de handeling zichtbaar maken en de houtje touwtje-constructie benadrukken. Het papier en de krantenknipsels kunnen loslaten, verkleuren, kromtrekken, net zoals de woorden niet de beschutting geven die wij ervan verwachten. Hoe stevig en schreefloos daar WIJ staat, het evenwicht tussen woord en beeld is voelbaar wankel. Hij verschuilt zich niet achter mooi-praterij, er bestaan geen veilige constructies, elk onderkomen is kwetsbaar.

Anton Cotteleer (1974) onderzoekt de menselijke figuur als vorm, als object in afgekapte onderdelen, en altijd in samenspraak met een dier, een voorwerp of meubelstuk. De flinterdunne viltlaag waarmee hij zijn beelden bekleedt, verbindt de onderdelen naadloos tot één nieuw lichaam. De beelden zijn zacht, welgevormd en wellustig. Onder het aantrekkelijke dunne laagje vilt schuilt sensualiteit, versterkt door een verwarrend besef dat losse lichaamsdelen volstaan voor het ervaren van genot.

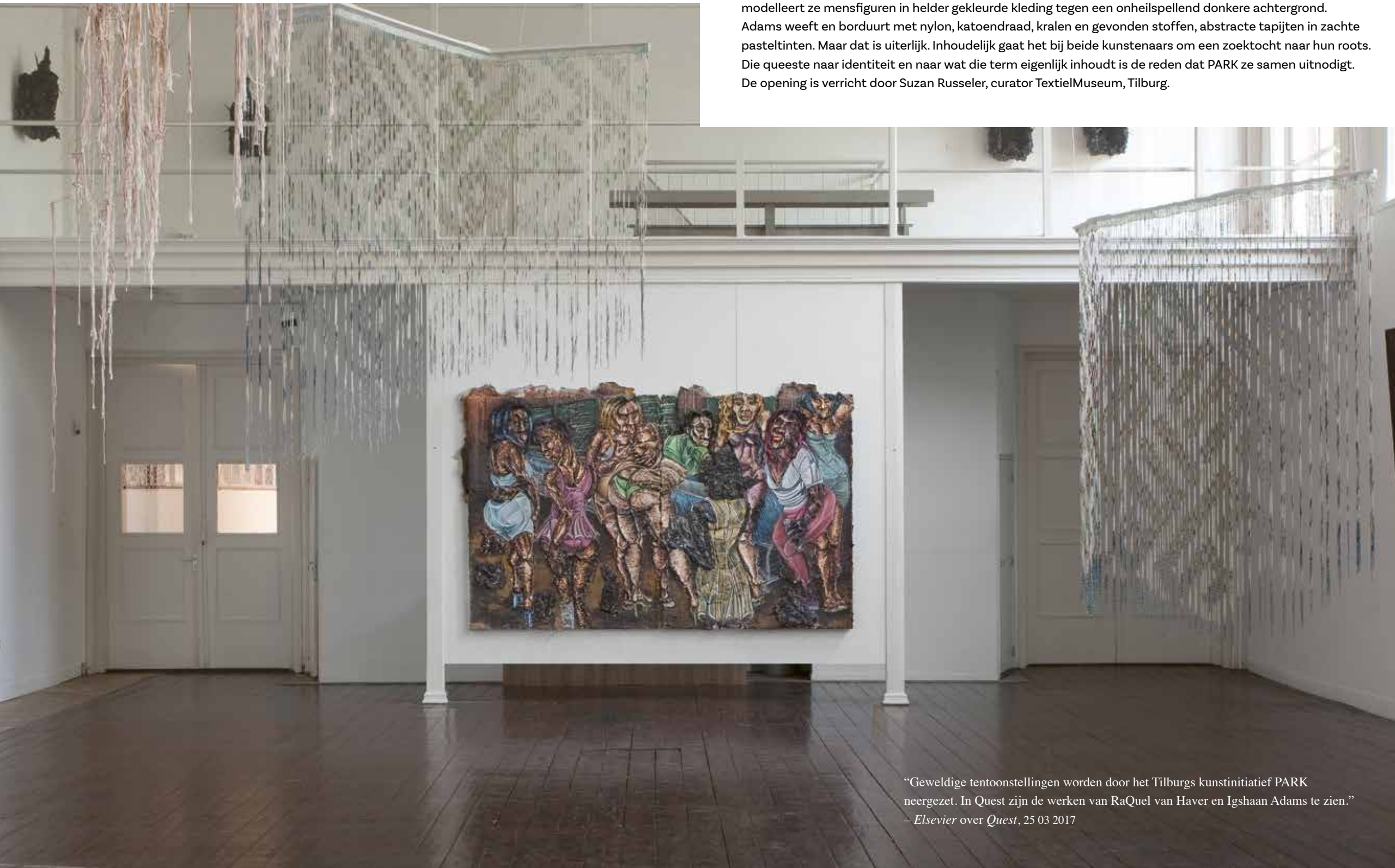

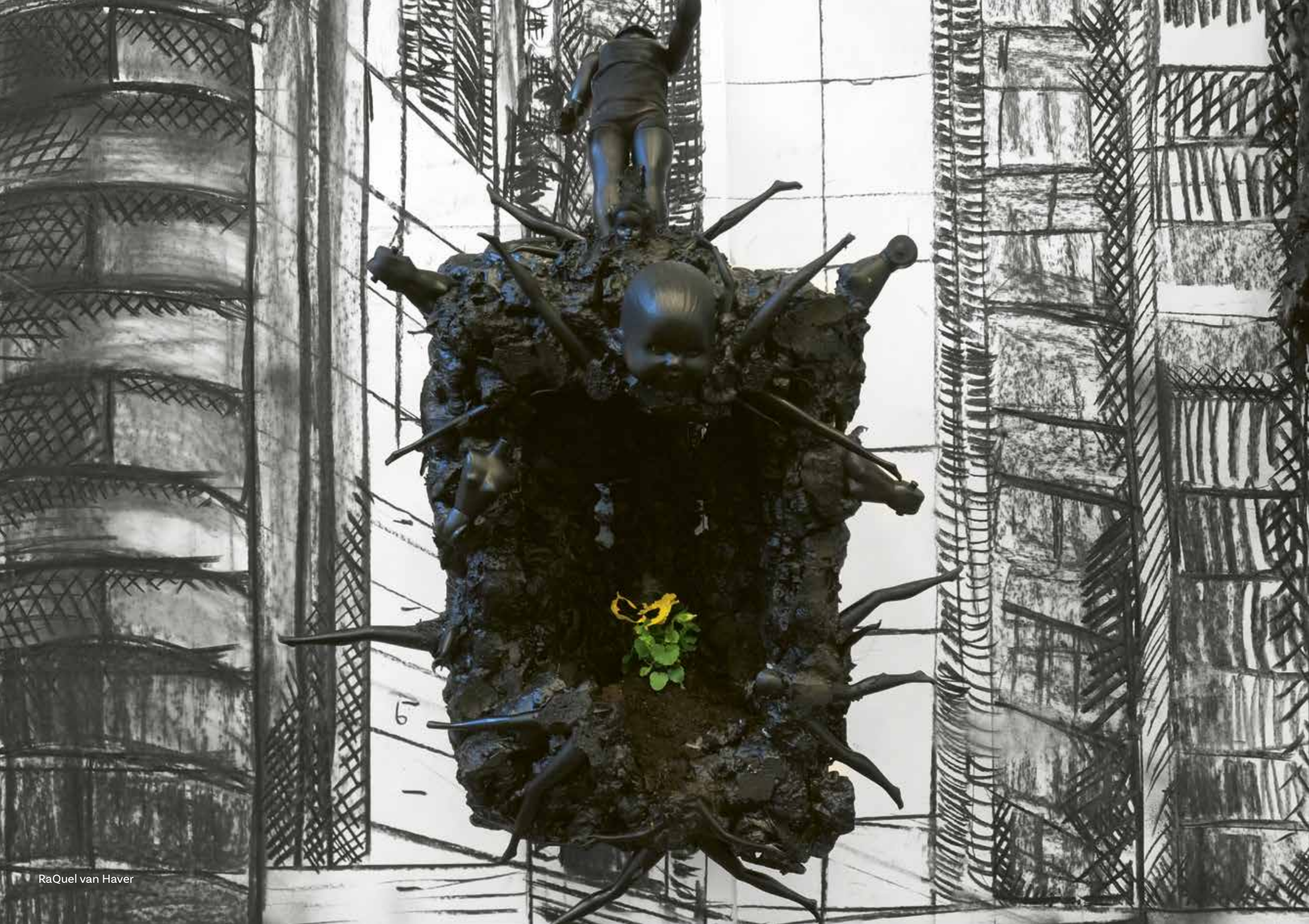
Herman Van Ingelgem (1968) stelt architecturale constructies samen als verlengstuk van het lichaam. Alledaagse huiselijkheid als ruimtelijke structuren die onlosmakelijk onderdeel zijn van onze lichamelijke gesteldheid. Hij hakkelst geraffineerd-eenvoudig en intuïtief beelden en installaties in elkaar, zoekt in toon en vorm precies die onredelijke vertrouwdheid zoals jij die dagelijks nét niet tegenkomt. Ondanks de uitgekende humor is een spanning voelbaar tussen vertrouwdheid en verwachting, tussen huiselijkheid en haar misleidende realiteit.

26.03 2017
07.05 2017

Uiterlijk vertonen de werken van RaQuel van Haver en Igshaan Adams geen enkele overeenkomst. Van Haver schildert rauw en robuust met olieverf, gips, houtskool, krantenpapier en as op jute. In die dikke lagen materie modelleert ze mensfiguren in helder gekleurde kleding tegen een onheilspellend donkere achtergrond. Adams weeft en borduurt met nylon, katoendraad, kralen en gevonden stoffen, abstracte tapijten in zachte pasteltinten. Maar dat is uiterlijk. Inhoudelijk gaat het bij beide kunstenaars om een zoektocht naar hun roots. Die queeste naar identiteit en naar wat die term eigenlijk inhoudt is de reden dat PARK ze samen uitnodigt. De opening is verricht door Suzan Russeler, curator TextielMuseum, Tilburg.

“Geweldige tentoonstellingen worden door het Tilburgs kunstinitiatief PARK neergezet. In Quest zijn de werken van RaQuel van Haver en Igshaan Adams te zien.”
– Elsevier over *Quest*, 25 03 2017

Igshaan Adams (1982) vindt inspiratie in zijn jeugd die zich afspeelde in een gemeenschap van 'kleurlingen' ten tijde van de harde realiteit van de Zuid-Afrikaanse Apartheid. Een jeugd waarin hij niet alleen als tweederangs burger werd behandeld, maar zich als jongetje sterk identificeerde met vrouwen en als moslim werd grootgebracht in het huis van zijn christelijke grootouders. In zijn werk creëert hij met materialen en motieven uit de moslim- en kleurlingencultuur van zijn familie, een verfijnde, intieme en soms zelfs dromerige wereld. Daarin profileert hij zich als persoon van vlees en bloed met zintuiglijke waarnemingen, emoties en herinneringen. Alsof hij in zijn werk steeds weer opnieuw onderzoekt wat het is om 'gewoon' mens te zijn, tegen alle polarisatie en vooroordelen in.

Voor deze tentoonstelling in de textielstad Tilburg, gaat hij uit van het weefgetouw en het proces dat voorafgaat aan het daadwerkelijke weven. In houten structuren deconstrueert en fragmenteert hij het staketsel van het getouw. Daar waar dat uit elkaar lijkt te vallen, knoopt hij het met katoendraad op en overdekt het met islamitische patronen.

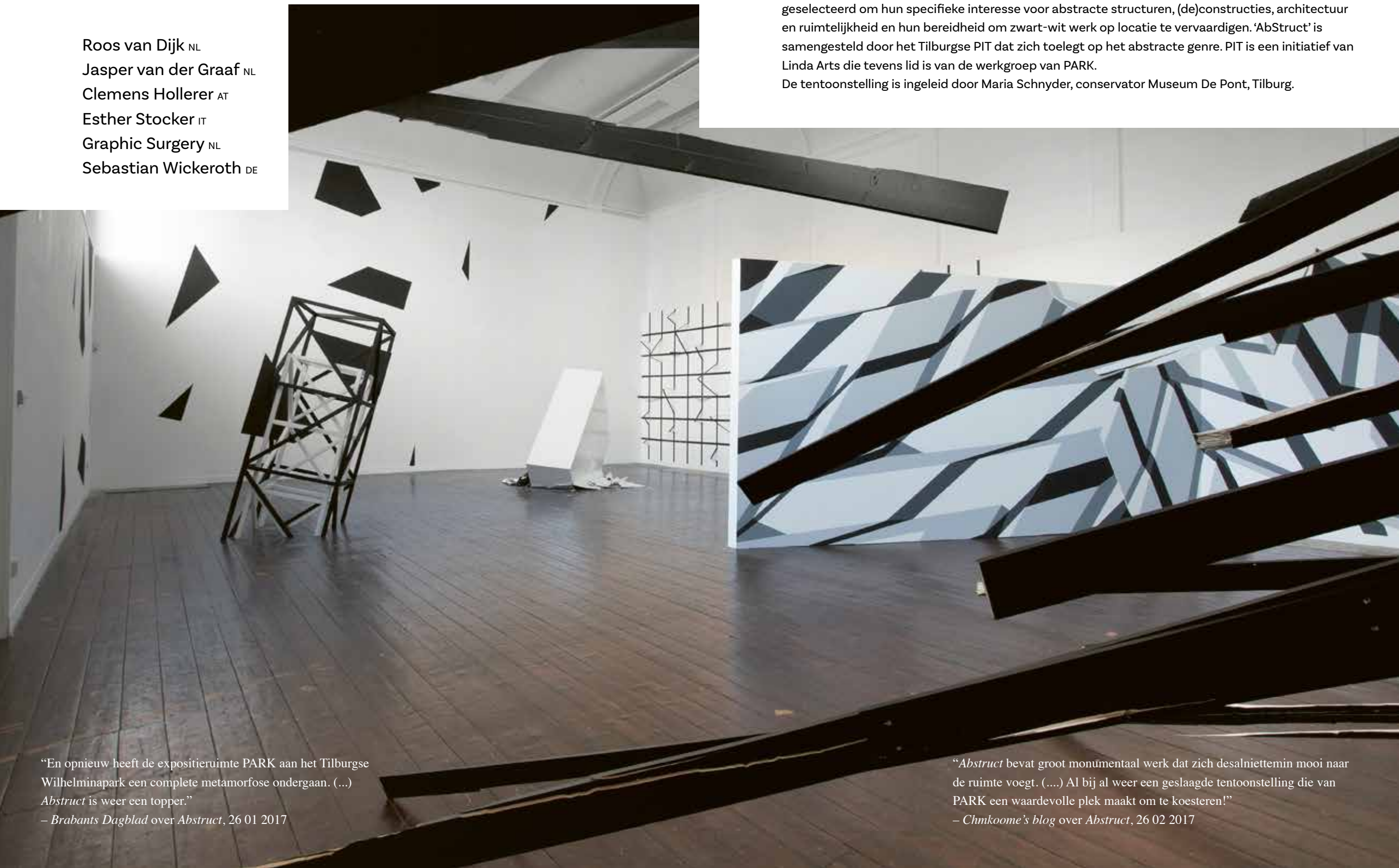
De van oorsprong Colombiaanse RaQuel van Haver (1989) vindt haar inspiratie in het dagelijkse leven in de Bijlmer waar ze woont en werkt. Vanuit die multiculturele wijk dringen thema's als ras, identiteit en identificatie met Afrikaanse, westerse, Caribische en Latijns-Amerikaanse culturen zich op. Voor Quest liet ze zich inspireren door de ruimte van PARK die in het verleden dienst deed als een katholieke kapel. In houtskool en zwarte verf wekt ze op de achterwand de suggestie van die kapel. Daarnaast toont ze schilderijen van haar hand: een werk uit een recente serie met prostituees en enkele werken met gemaskerde mannen die haar doeken al jaren bevolken. Het is alsof ze de malafide kooplieden die ooit door Christus uit de tempel werden verjaagd terug brengt. Of liever: dat ze in deze tijd van moderne beeldenstormen en maatschappelijke polarisatie, als een moderne Christus mededogen toont voor de mensen aan de rafelranden van de maatschappij en ze asiel verleent in deze 'kunstkapel'. Zo speelt ze in deze installatie met schijnbare tegenstellingen en verwachtingen. Ze brengt het getto in de kerk of andersom en geeft daarmee onverwachte spelers een rol in de westerse cultuurgeschiedenis.

ABSTRACT

22.01 2017
05.03 2017

Roos van Dijk NL
Jasper van der Graaf NL
Clemens Hollerer AT
Esther Stocker IT
Graphic Surgery NL
Sebastian Wickeroth DE

'AbStruct' toont vijf kunstenaars en één kunstenaarsduo uit vier verschillende landen die speciaal voor deze tentoonstelling nieuw werk op locatie hebben gemaakt. De deelnemers zijn geselecteerd om hun specifieke interesse voor abstracte structuren, (de)constructies, architectuur en ruimtelijkheid en hun bereidheid om zwart-wit werk op locatie te vervaardigen. 'AbStruct' is samengesteld door het Tilburgse PIT dat zich toelegt op het abstracte genre. PIT is een initiatief van Linda Arts die tevens lid is van de werkgroep van PARK. De tentoonstelling is ingeleid door Maria Schnyder, conservator Museum De Pont, Tilburg.

“En opnieuw heeft de expositieruimte PARK aan het Tilburgse Wilhelminapark een complete metamorfose ondergaan. (...) *Abstract* is weer een topper.”

– *Brabants Dagblad* over *Abstract*, 26 01 2017

“*Abstract* bevat groot monümentaal werk dat zich desalniettemin mooi naar de ruimte voegt. (...) Al bij al weer een geslaagde tentoonstelling die van PARK een waardevolle plek maakt om te koesteren!”

– *Chmkoome's blog* over *Abstract*, 26 02 2017

Esther Stocker (1976) creëert in haar schilderijen en ruimtelijke installaties geometrische systemen. Daarbij onderzoekt zij het moment waarop zo'n systeem uit elkaar dreigt te vallen. Door een kleine, soms minimale aanpassing van een lijn in een raster, ontstaat een gevoel van desoriëntatie, fysiek en mentaal: 'iets wat bekend was, is niet langer herkenbaar, een gevoel van vertrouwen gaat verloren.'

De schilderijen en muurschilderingen van Jasper van der Graaf (1976) bestaan uit strakke vlakken, elastische lijnen en dynamische structuren, die doen denken aan plantvormen, kristallen of uitgerekte kauwgom. Nergens wordt het echter echt figuratief. De schilder onderzoekt liever de complexiteit van vormgevende principes. Voor elk schilderij maakt hij in collage een ontwerp op klein formaat waarbinnen nog met elementen geschoven kan worden. Voor AbStruct maakt hij een muurschildering in de vide van PARK.

Clemens Hollerer (1975) onderzoekt hoe mensen reageren op desastreuze situaties. Voor het nieuwe werk 'Always running never looking back', waarbij het lijkt of een zwarte houten constructie de ruimte in is gegooid en daarbij uiteen gespat, ontleent Hollerer de titel aan een lied van de Amerikaanse post-hardcore band Touché Amoré. Dat gaat over situaties waarbij mensen moeten vluchten uit hun vertrouwde omgeving en alles achter moeten laten.

In het werk van Sebastian Wickeroth (1977) is zowel vorm als inhoud belangrijk in de decompositie van geometrische vormen. Kubussen en muurdelen vallen stuk op de vloer en monochrome perfectie wordt aangetast. Daarmee voegt hij een verhalend element toe aan de minimalistische vorm. Het gaat de kunstenaar niet zozeer om de deconstructie van de vorm, maar meer om de vraag of decompositie, als middel om een beeld te maken, gelijkgesteld kan worden aan constructie.

Graphic Surgery werd in 2006 opgericht door Gysbert Zijlstra (1978) en Erris Huigens (1978). Het duo ontleent haar beeldtaal aan het industriële of stedelijke landschap. Het meest is zij gefascineerd door de bouwkraan, die nooit bedoeld was om esthetisch of mooi te zijn, maar wel universeel het symbool is geworden voor de transformatie van steden. Voor Abstract lieten beide kunstenaars zich voor het eerst uitdagen om een installatie te maken waarin tweedimensionale en driedimensionale elementen met elkaar gecombineerd worden.

Roos van Dijk (1989) is een jonge kunstenaar die momenteel een Master of Fine Art volgt aan het Frank Mohr Instituut in Groningen. In haar werken laat ze zich inspireren door de ritmiek van architectuur. Het canvas maakt steeds vaker plaats voor andere dragers; voor deze tentoonstelling maakt ze een monumentale muurschildering die een energieke stapeling van geometrische figuren is.

LOUTERING

George Meertens NL

23.12 2016
08.01 2017

'Loutring' van George Meertens bestaat uit een boekpresentatie en een expositie tijdens de Kerstperiode. De opening van de tentoonstelling en de boekpresentatie heeft plaats gevonden net voor Kerstmis, op vrijdagavond 23 december. Rebecca Nelemans is in gesprek gegaan met de kunstenaar over de publicatie en de tentoongestelde werken.

George Meertens (1957) is in zijn zoektocht naar het beeld steeds dichterbij het schilderen zelf gekomen. De verwijzingen naar de zichtbare werkelijkheid zijn steeds meer op de achtergrond geraakt. De schilderijen vertellen hun eigen ontstaansgeschiedenis en openbaren hun wezen in de kleuren en handelingen waaruit zij zijn voortgekomen. De weg naar het beeld is zelf tot beeld geworden.

De expositie laat een serie van negen schilderijen zien met de verbindende titel 'Loutering'. De serie vormt een geheel waarin op persoonlijke wijze de geestelijke weg van de menswording verbeeld wordt.

De negen schilderijen vormen de basis voor het boek 'Loutering', waarin vier schrijvers op eigen wijze de schilderijen als uitgangspunt nemen voor een begeleidend essay. De schrijfster en filosofe Joke J. Hermsen schrijft naar aanleiding van het werk 'Wachten' over de louterende werking van het

kunstwerk door de tijdsbeleving. De monnik Gueric Aerden ocoo grijpt de titels van de afzonderlijke schilderijen aan om zijn gedachten te laten gaan over de rust van de contemplatie. Rob Smolders, kunsthistoricus, bekijkt het werk van George Meertens in het licht van de zinnelijkheid zoals we deze aantreffen bij Mark Rothko en Paul Cézanne. Tenslotte schrijft Rick Vercauteren, directeur van Museum van Bommel van Dam, de epiloog waarin naast de praktijk van de schilder ook het originele werk 'Naar het hart van de dag', dat onderdeel uitmaakt van het boek, beschreven wordt.

Het bijzondere boek is in een oplage van 50 exemplaren verschenen, waarbij in elk exemplaar een origineel werk op papier is opgenomen.

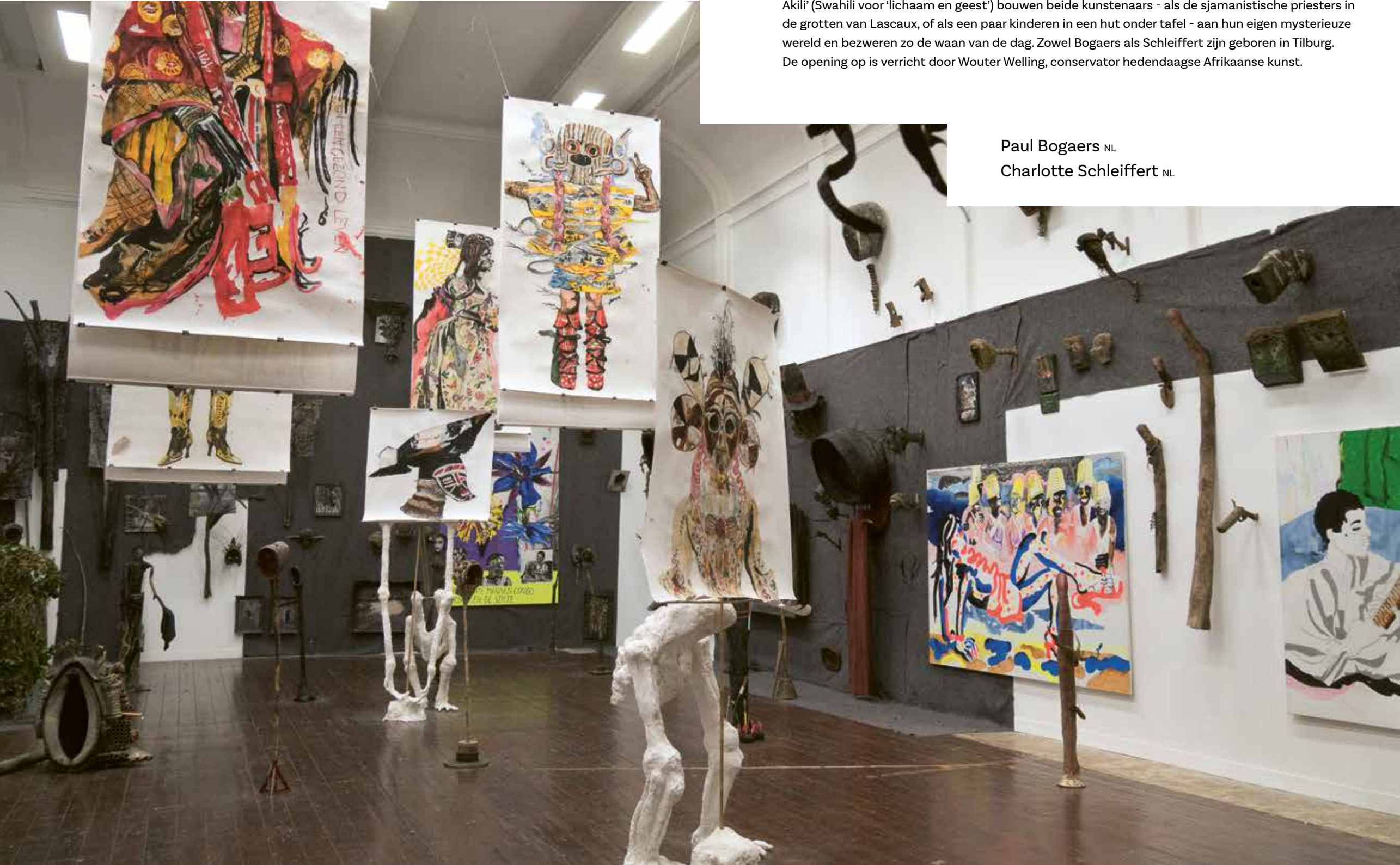

MWILI NA AKILI

06.11 2016
18.12 2016

Zowel Charlotte Schleiffert als Paul Bogaers bedienen zich in hun kunst van een bijzonder wereldbeeld. Charlotte is vooral bekend als tekenaar en schilder, Paul Bogaers staat te boek als fotograaf maar de titel beeld-denker zou meer van toepassing zijn. Met de tentoonstelling 'Mwili Na Akili' (Swahili voor 'lichaam en geest') bouwen beide kunstenaars - als de sjamanistische priesters in de grotten van Lascaux, of als een paar kinderen in een hut onder tafel - aan hun eigen mysterieuze wereld en bezweren zo de waan van de dag. Zowel Bogaers als Schleiffert zijn geboren in Tilburg. De opening op is verricht door Wouter Welling, conservator hedendaagse Afrikaanse kunst.

Paul Bogaers ^{NL}
Charlotte Schleiffert ^{NL}

“Overweldigende tentoonstelling. (...) De grote ruimte van PARK wordt veranderd in een grote antropologische disco-cave waar het goed toeven is en waar bijzonder veel te zien valt.”

– Chmkoome's blog over Mwili Na Akili, 02.01.2017

Paul Bogaers

Paul Bogaers (1961) blijft zich verwonderen over de wereld om hem heen, over vorm en bijbehorende betekenis. Zijn oog valt op een plaatje in een boek of tijdschrift, of op een putdeksel in de weg, een vreemde schaduw, een opvallende lichtvlek. Hij knipt het uit, of neemt een foto. Hij plaatst die vorm in dialoog met andere gevonden beelden en genereert zo een nieuwe betekenis. In die dialectiek tussen de vormen en beelden is hij weer het kind dat alles voor het eerst aanschouwt.

Een aantal jaren geleden nam zijn vormonderzoek een andere wending: een foto kreeg een imposante lijst van papier-maché of een driedimensionale kop als drager. Het fotografische beeld ging een relatie aan met die lijst, met die kop. De kunstenaar laat zich sindsdien inspireren door de Afrikaanse animistische kunst die hij verzamelt, zoals de Lobi-beelden uit Burkina Faso. De Lobi snijden beelden uit hout om de geesten een lichaam te geven. Bogaers kneedt voor de gezichten die hij uit foto's snijdt Giacometti-achtige lichamen uit papier. Wat volgt zijn talloze maskers, koppen, beelden, daarmee bevolkt hij zijn eigen wereld.

Als een klein meisje speelde Charlotte Schleiffert (1967) al graag met poppen en poppenhuizen en ook nu 'kleedt' ze de figuren in haar tekeningen en schilderijen met jurken, schoenen, mantels, hoofddeksele en maskers. De inspiratie daarvoor vindt ze op haar vele reizen (o.a. Indonesië, China), in historische boeken, recente kranten, in de *National Geographic* of modebladen. Met elk attribuut wordt de tekening of het schilderij meer geladen: een astronaut krijgt een Chinese haartooi en een valkenier op de arm, een patroon in een kledingstuk blijkt een traditioneel Japans landschap, een wulpse modepop raakt betrokken in een Dipo besnijdenisceremonie, een illegale handelaar wordt vluchteling. Met haar werk - veelal bevolkt door sterke vrouwen - vindt Schleiffert een manier om zich te verhouden tot de machteloosheid die ze voelt als ze de krant open slaat.

De laatste tijd kijkt ze soms af van haar gebruikelijke werkwijze: een plaatje uit een tijdschrift wordt in een werk geplakt, een tekening krijgt gipsen poten, een kop een heus gewaad. Net zoals Bogaers komt Schleiffert de laatste tijd letterlijk van de wand. Ze voelt zich vrijer om risico te nemen, te werken in een medium dat ze minder beheerst. En waar Bogaers de geesten een lichaam modelleert, knutselt Schleiffert voor de reuzen die ze bouwt kleine kijkdozen. Als huizen voor de ziel.

Wat Bogaers en Schleiffert gemeen hebben, is de associatieve en onderzoekende wijze waarop ze hun beelden samenstellen.

Charlotte Schleiffert

Paul Bogaers

WAAN

11.09 2016
23.10 2016

PARK haakt op haar eigen manier aan bij het Jheronimus Boschjaar door een tentoonstelling te maken die qua thematiek raakt aan de geest van Bosch. Daarvoor wordt een vruchtbare samenwerking aangegaan met de Rabo Kunstcollectie. PARK kiest uit die toonaangevende collectie audiovisuele werken die het thema 'waan' als uitgangspunt hebben of illustreren. De opening is verricht door Verily Klaassen, hoofd kunstzaken Rabobank.

Erzsébet Baerveldt NL

Ger van Elk NL

William Kentridge ZA

Saskia Olde Wolbers NL/UK

Emma van der Put NL

Guido van der Werve NL

“Schitterende ode aan leven en dood. Het kleine team van PARK is erin geslaagd om in de voormalige Maria Goretti-kapel een tentoonstelling samen te stellen die op vele manieren verbluffend is.”

– NRC over *Waan*, 12 10 2016 *****

Reeds in de vroege jaren 70 legde Ger van Elk (1941-2014) zich toe op het werken met dia- en filmbeelden. Van Elk is een van de grote conceptkunstenaars die Nederland in de 60-er en 70-er jaren heeft voortgebracht. Bij PARK worden twee 'filmische gedichten' uit de periode 1970-2002 getoond, die het uiterlijk hebben van een schilderij maar dan met bewegende beelden. In 'Some Natural Aspects of Sculpture' filmt hij zijn eigen huid als materiaal van de beeldhouwer terwijl hij emotioneel zijn lichaam blootstelt aan kou en hitte. In 'The Flattening of Brooke's Surface' doet de kunstenaar in een rubber bootje zinloze pogingen om het wateroppervlak van een slotje glad te strijken.

'Fountain' van Emma van der Put (1988) is opgenomen in de tuinen van Paleis het Loo. Twee sculpturen van kinderen met vissen in hun hand worden gefilmd terwijl het water als tweede laag over het filmbeeld de waarneming ervan verandert. Door haar focus op de gezichten en de handen en door haar montage lijkt er een zinderend spel tussen de vissen en de twee figuren te ontstaan.

Saskia Olde Wolbers (1971) creëert minutieuze futuristische miniatuurwerelden die als filmsets voor haar videowerken fungeren. Ze onderzoekt in haar werk de perceptie van het begrip waarheid. De fictieve documentaire 'Pareidolia' is gebaseerd op het boek 'Zen in the Art of Archery' van Eugen Herrigel waarin het ongelooflijke waar wordt: een pijl wordt bij het boogschieten exact door midden geschoten door een andere.

In Erzsébet Baerveldt's (1968) werk spelen geschiedenis, mythologie en religie een belangrijke rol. Baerveldt's mensbeeld is doordrenkt van de dood en macht. Dit komt ook tot uitdrukking in haar aandoenlijke werk 'Pietà' uit 1992 dat hier getoond wordt: een vrouw worstelt met een mensbeeld van ongebakken, natte klei. Uit alle macht probeert ze het rechtop te zetten en tot leven te wekken. Als het eindelijk is gelukt de loodzware figuur overeind te krijgen, neemt de zwaartekracht het over en stort het beeld van tafel.

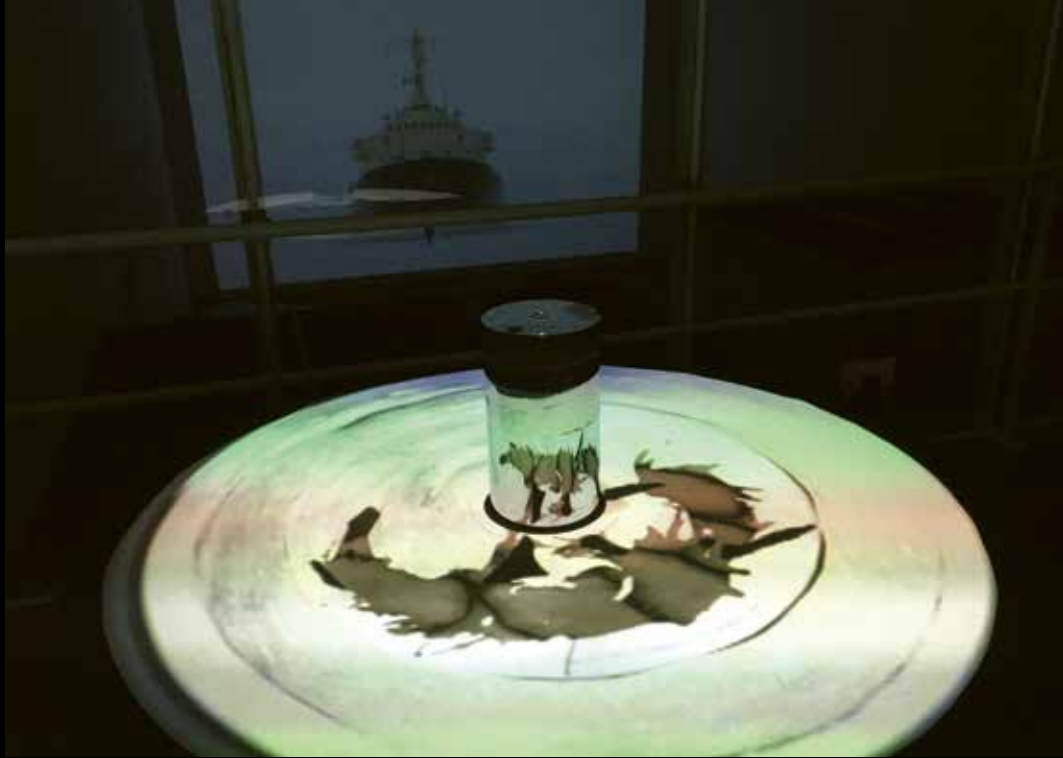
Guido van der Werve (1977) startte zijn carrière als performancekunstenaar. Doordat hij deze performances ging opnemen ontstonden filmische registraties. Bij PARK is de instant klassieker 'Nummer acht - Everything is going to be alright' te zien. De kunstenaar loopt -zijn lot tartend- over een ijsvlakte voor een ijsbreker uit. De nietigheid van de mens in die witte ruimte, het gewoon maar door blijven lopen, vooruit, zonder omkijken, in de wetenschap dat stilstaan verplettering of verdrinking betekent.

De Zuid-Afrikaanse kunstenaar William Kentridge (1955) staat bekend om zijn arbeidsintensieve animaties en videoprojecties waarbij hij de aard van menselijke emoties en herinneringen verkent. Zijn zoektocht naar culturele identiteit is niet los te zien van de politieke geschiedenis van Zuid Afrika. De video-sculptuur 'What Will Come' is gebaseerd op een soort 16e eeuwse fotopuzzel, de anamorfose. In een ruim 8 minuten durende film met geluid worden onleesbare waanbeelden via een cilindrische spiegel getransformeerd tot een verhaal over kolonialisme, fascisme en tirannie.

Saskia Olde Wolbers

William Kentridge

Erzsébet Baerveldt

Ger van Elk

ICONOSTASE 180

07.07 2016
25.08 2016

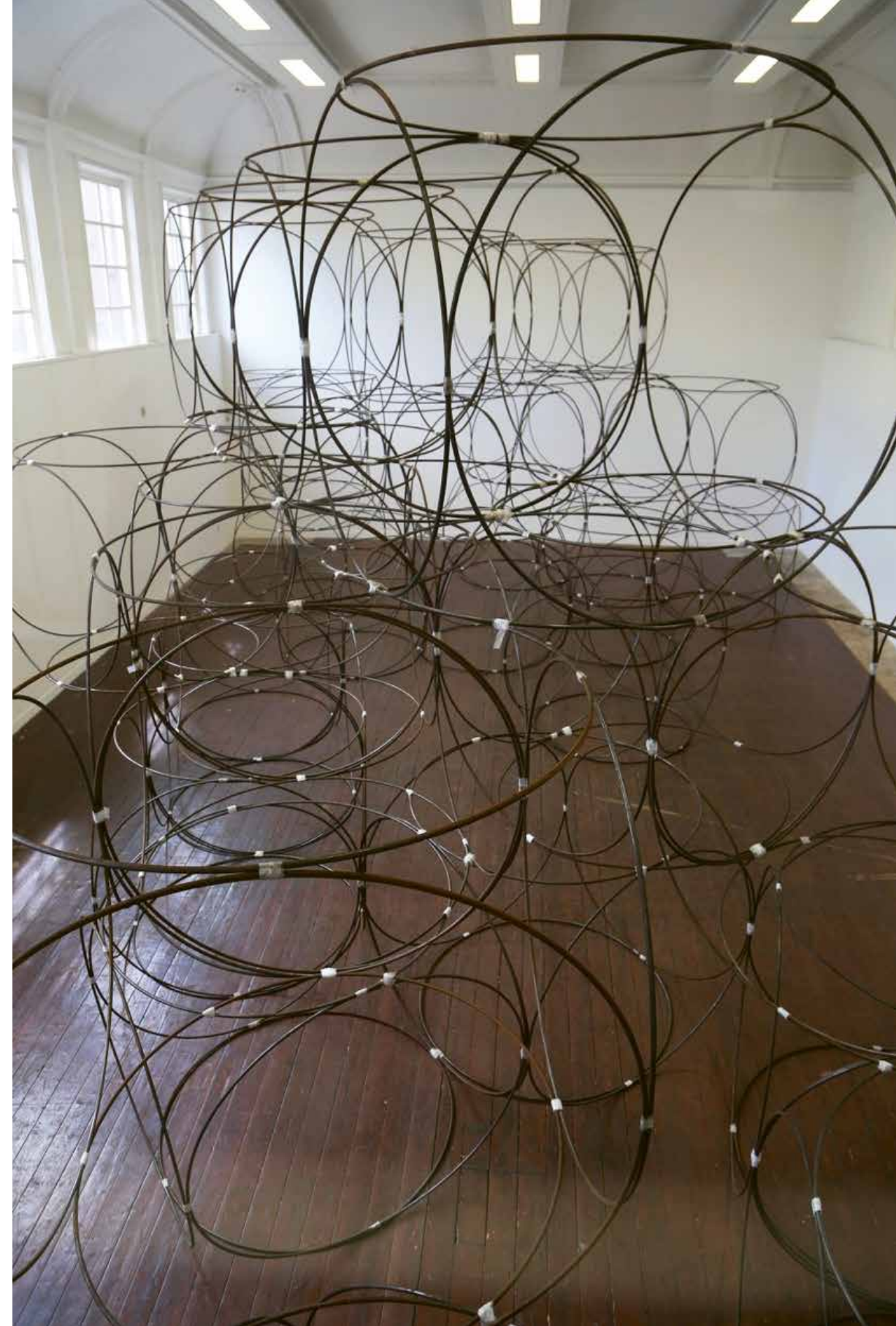
In de zomermaanden is *Incubate* te gast geweest in PARK. Centraal staat het werk van architect en theoreticus Yona Friedman. In juli en augustus 2016 is zijn werk in PARK gepresenteerd in de vorm van een flexibel museum paviljoen getiteld 'Iconostase 180'. Daarbinnen hebben wekelijks tentoonstellingen, dans-, theater- en muziekuitvoeringen plaatsgevonden.

Yona Friedman HU/FR

Yona Friedman (1923) was als Hongaars-Joodse architect in de jaren '40 betrokken bij de wederopbouw van Israël. Zijn ideeën druisen lijnrecht in tegen die van Le Corbusier en het modernisme. Volgens Friedman moet ieder individu zijn eigen huis kunnen ontwerpen; de architect behoort alleen de grote stedenbouwkundige structuren te bedenken. In 1958 publiceerde Yona Friedman zijn eerste manifest *Mobile Architecture (Mobiële Architectuur)*. Het beschreef een nieuwe vorm van mobiliteit; mobiliteit voor inwoners, die nieuwe vrijheden krijgen. Dit langdurig engagement brengt hem vandaag tot een breder onderzoek naar participatie.

Het mobiele paviljoen 'Iconistase 180' is op verschillende plekken in Tilburg geplaatst. In juli en augustus is dat in PARK gebeurd. Wekelijks is in het paviljoen een performance opgevoerd door artiesten, kunstenaars en gezelschappen, of is er een expositie te zien geweest. Deze samenkomsten mixen een lokale inbreng met een internationale. Het project is uitgevoerd in samenwerking met kunstenaars Nico Dockx en Jean-Baptiste Decavele.

THE TIMES THEY ARE A-CHANGIN'

08.05 2016
26.06 2016

Costantino Ciervo ^{IT/DE}
Nour-Eddine Jarram ^{MA/NL}
Peter Koole ^{NL}
Rabi Koria ^{SY/NL}
Olphaert den Otter ^{NL}
Stijn Peeters ^{NL}
Martin & Inge Riebeek ^{NL}
Tijs Rooijackers ^{NL}
Henrik Schrat ^{DE}

Het westen verkeert momenteel in een morele crisis. Na de schulden- en bankencrisis is er nu sprake van een vluchtelingen crisis die Europa op zijn grondvesten doet schudden. Rechtspopulisme en nationalisme doordrenken het politieke debat met cynisme. Grexit, Brexit, grenzen dicht in plaats van open; nieuwe ijzeren gordijnen moeten ons beschermen tegen de 'tsunami van vluchtelingen'. Asielzoekers worden in een adem genoemd met criminelen, terroristen en verkrachters. In het 'selfie'-tijdperk maakt solidariteit plaats voor 'eigen volk eerst'. Rob Moonen en Rebecca Nelemans hebben een tentoonstelling samengesteld met kunstenaars die zich in hun werk verhouden tot deze grote maatschappelijke veranderingen. De opening is verricht wordt door Henri Swinkels, gedeputeerde voor Cultuur van de provincie Noord Brabant.

“De tentoonstelling doet een poging om iets over de eigen tijd te zeggen en is daarom alleen al de moeite waard. Want zo vaak gebeurt dat niet in de beeldende kunst. Musea nemens doorgaans afstand tot de actualiteit en wagen zich niet aan de eigen tijd. (...)een belangwekkende tentoonstelling.”

– George Knight over *The Times They Are A-Changin'*, 07 05 2016

De expositie opent met 'Carroucel', een installatie van Tijs Rooijackers (1975) waarin de prettig naïeve entertainmentmaatschappij van het westen clasht met de realiteit van oorlog en vluchtelingen.

Het idee dat onze welvaart ten koste gaat van bevolkingsgroepen elders speelt een rol in 'I am dancing on the grave of my slaves' van Henrik Schrat (1968).

Martin & Inge Riebeek (1957/1964) laten ons kennismaken met idealisten in Rio de Janeiro en Kiev, maar ook met mensen die leven in de illegaliteit, vluchtelingen, een 'prepper' in Amerika en een spiderman in Madrid die meent dat onze tijd om helden vraagt.

Rabi Koria (1988) sluit als schilder aan bij de Syrische tegeltraditie. Met zijn werk 'Shock and Awe' sluit hij aan bij formele westerse ontwikkelingen in de schilderkunst en geeft hij tegelijkertijd vorm aan de bombardementen die zijn vaderland teisteren.

Nour-Eddine Jarram (1956) mengt vluchtelingen en vrienden in een serie aquarellen en olieverfschilderijen, waardoor er uiteindelijk vooral mensen te zien zijn.

Ook de serie schilderijen 'Homemade' van Olphaert den Otter (1955) roept associaties op met vluchtelingen, maar refereert evengoed aan de akkerkotjes waarin seizoensarbeiders hun onderdak vinden of eenvoudige marktkraampjes in Azië of Afrika.

'Deluge' van Stijn Peeters (1957) toont ons een slagveld in de traditie van de classicistische historie-stukken, maar nu zonder fierheid, maar geladen met wanhoop en verlatenheid. In de serie Een Griekse crisis, mixt hij de eigentijdse problematiek van de bankencrisis en het faillissement van dat land met onze klassieke oudheid: Het is de bakermat van onze cultuur die hier failliet dreigt te gaan.

De grenzen van een vrij Europa worden dramatisch helder in 'Black Flag Pushback' van Peter Koole (1958). Zijn 'Journalism (Novaya gazeta)' stelt niet alleen vragen aan de vrijheid van meningsuiting maar wijst tevens op de dreiging van een dictator als Poetin.

Er is gelukkig ook hoop: Costantino Ciervo (1961) toont in zijn videoinstallatie 'Mare Nostrum' hoe de burgemeester van het spookdorpje Riace de vluchtelingen in zijn kleine deel van Europa een warm welkom biedt.

Henrik Schrat

Peter Koole

Martin & Inge Riebeek

Tijs Rooijackers

KNOWLEDGE IS MORE POWERFUL THAN WEAPONS. I WILL NOT BE SILENT, AND YOU? TOGETHER, WE MAKE A DIFFERENCE! THE DOLLAR WILL COLLAPSE ANYTIME SOON. "THIS DRINK IS NOT FOR FREE." HE THEN PULLED A KNIFE. WE'RE BECOMING BETTER PEOPLE. EVERYBODY GETS WHAT THEY DESERVE. I AM GRATEFUL THAT I CAN STAY HERE LEGALLY. THEY ARE TAKING AWAY OUR RIGHT TO CHOOSE ABORTION. I WANT TO SAVE THE WORLD. WILL YOU HELP ME?

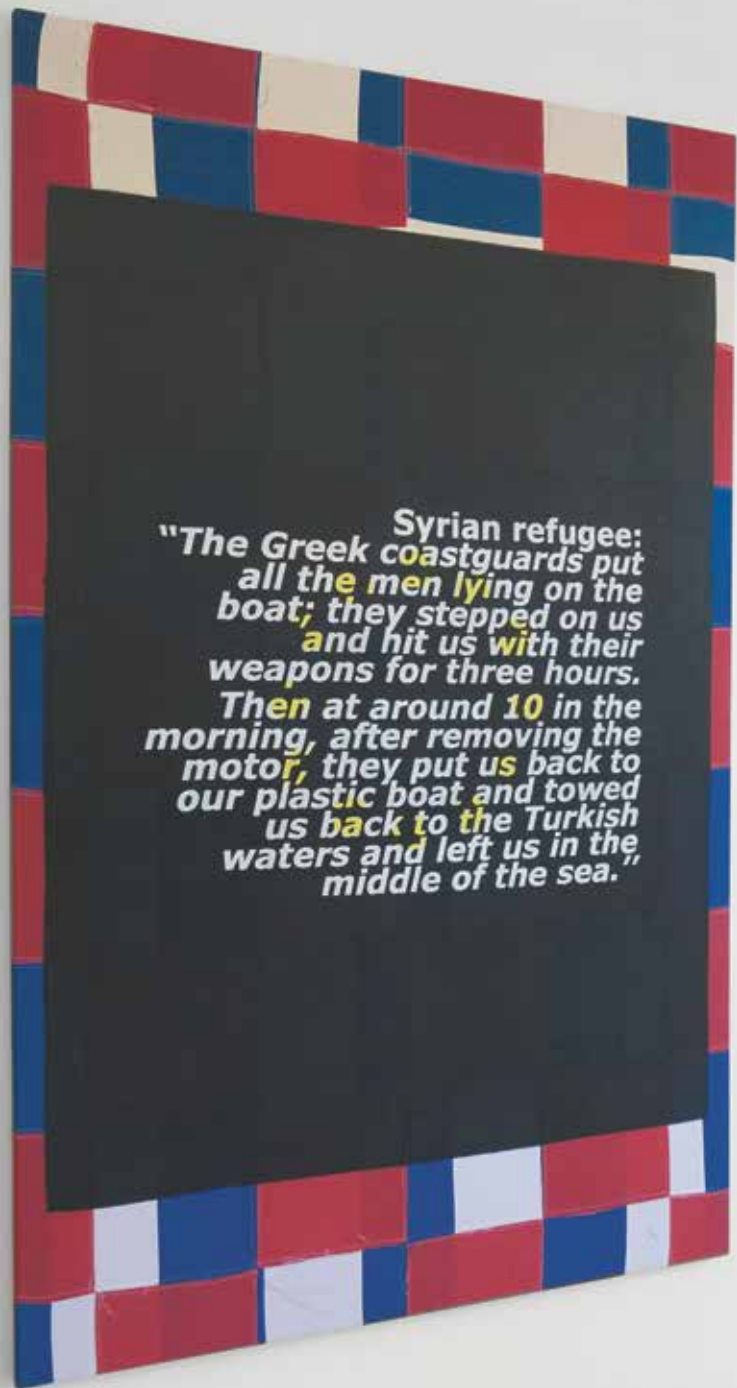
EVERYDAY I WONDER WHO I SHOULD BE
AN ACTIVIST THAT FIGHTS FOR FREEDOM
OR A CARING DAUGHTER

Peter Koole

Costantino Ciervo

MENSCH

Carlijn Mens NL

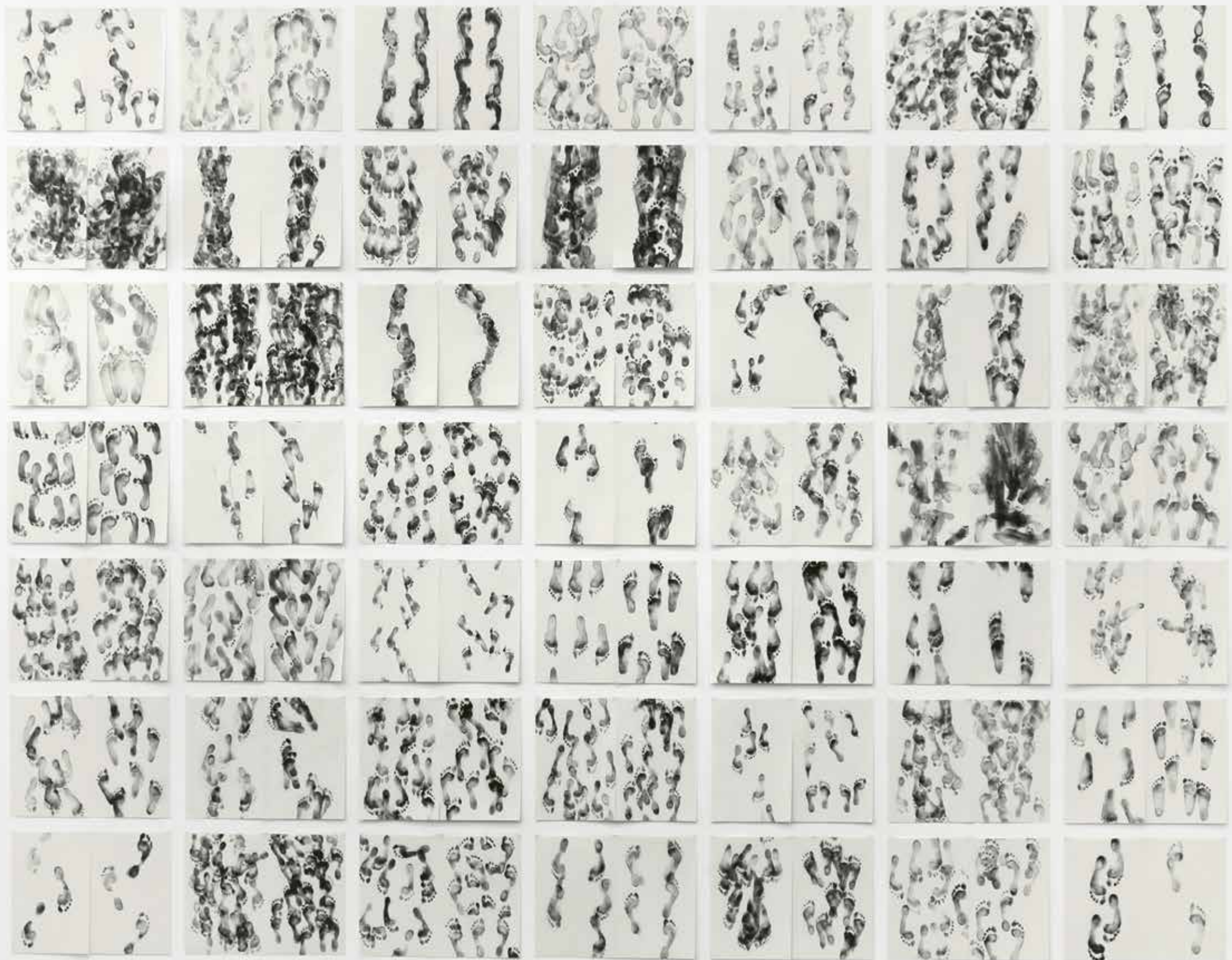
13.03 2016
24.04 2016

DRAWING FRONT is een landelijke tekeningenmanifestatie waaraan zo'n 20 kunstenaarsinitiatieven in Nederland deelnemen. Het project is geïnitieerd door Drawing Centre Diepenheim. Met deze manifestatie wordt het hedendaagse tekenen vanuit verschillende perspectieven onder de aandacht gebracht. Alle deelnemende organisaties maken hun eigen keuze voor de tentoon te stellen kunstenaars.

PARK nodigt Carlijn Mens uit om een tentoonstelling te maken met haar monumentale houtskooltekeningen. Ze toont twee recente projecten en presenteert die onder de titel 'Mensch' in de vorm van een totaalinstallatie.

De opening is verricht door Cees de Boer, curator en publicist.

De twee installaties van Carlijn Mens (1972) in deze tentoonstelling zijn grote, uit meerdere delen samengestelde werken op papier. Carlijn Mens gebruikt haar favoriete medium houtskool om sporen achter te laten. Zij zoekt in deze werken naar een nieuwe iconografie om het verplaatsen en het vluchten van mensen zichtbaar te maken. 'Spuren der Bedeutung' bestaat uit honderden voetafdrukken van kinderen. Een voetafdruk is even individueel als een vingerafdruk, als DNA. Ook in de manier van lopen van elk kind dat ergens heen gaat en weer terugkomt, wordt het eigen karakter zichtbaar. 'Mensch' gaat over mensen die verdreven worden en vluchten. Beelden uit de kunstgeschiedenis én uit de actualiteit vloeien samen in een even concrete als abstracte stoet van lichamen. Kom ik uit het paradijs of ga ik naar het paradijs? 'De mens wordt vrij geboren, maar hij ligt overal in ketenen.' (Jean-Jacques Rousseau)

CARNAL FAREWELL

10.01 2016
21-02 2016

Carnaval is bij uitstek het feest waarin met muziek, attributen, dans en kleding alternatieve identiteiten gevormd worden die uitdrukking geven aan onuitgesproken gevoelens, verhalen, onvrede, verlangens en passies. Met zijn project 'Carnal Farewell' creëert Yasser Balleman in de ruimte van PARK een grootse en speelse reflectie op dit volksfeest. De opening is muzikaal omlijst door Pim Kersten.

Yasser Balleman NL

Het werk van Yasser Ballems (1981) bestaat veelal uit sculpturen, installaties en performances, waarbij bestaande vormen letterlijk en figuurlijk hervormd worden. In PARK toont hij nieuw werk; hij heeft enkele weken ter plekke gewerkt. Speels en groots, toont hij zijn fascinatie voor bepaalde gewoontes tijdens feesten, rituelen en tradities. Binnen verschillende volksculturen bestaan er carnaval-achtige rituelen om natuurlijke en sociologische kwesties begrijpelijk en toegankelijk te maken. Er wordt dan met behulp van muziek, attributen, dans en kleding een alternatieve identiteit gevormd waarmee onuitgesproken gevoelens, verhalen, onvrede, verlangens en driften worden uitgedragen. Met 'Carnal Farewell' wordt er op een speelse manier naar een eigen beeldtaal gezocht voor het carnavalsfeest. Ballems maakt hiervoor onder andere gebruik van onderdelen van een gesloopte carnavalswagen. Ook tweedehands kleding wordt opnieuw ingezet.

“De complete ruimte van PARK, van de vloer tot hoog in de lucht, is omgetoverd tot een even indrukwekkende als inspirerende ode aan het carnaval. Hier staan de pronkwagens waarvan iedereen met twee linkerhanden gedroomd heeft ze te maken, hier regeert de ongebreidelde artistieke inventie en scheppingskracht.”
– NRC over Yasser Ballems - *Carnal Farewell*, 18 01 2016

Is daar een emoticon voor?

Does this have its own emoticon?

Esther Porcelijn

Esther Porcelijn

augustus 2018

August 2018

Tijdens mijn bezoek aan een tentoonstelling in Rotterdam stond ik bij een video-installatie waarin hedendaagse witte mensen, in felgekleurde maskers en primitief aandoende kleding, een ritueel uitvoerden. Het geheel was documentair en nogal op de huid gefilmd, de toeschouwer keek naar een volk waar hij zelf geheel geen onderdeel van was. In de film dansten de deelnemers op gras en in de mist, er werd een soort vredespijp gerookt, ze omhelsden elkaar, moesten veel lachen en leken soms bedwelmd. Terwijl ik naar de film keek merkte ik dat ik niet goed wist of de film grappig bedoeld was of niet; een serieuze poging tot een modern ritueel, kritiek op moderne rituelen of juist een parodie? Ik kon het niet onderscheiden en raakte daar lichtelijk van in paniek. Zijn er wel echt serieuze dingen? Wat nu als alles een grap is of juist helemaal niets?

Tot nog kortgeleden was ik heel gemakkelijk in het ootje te nemen. Zo iemand die na een (te) sterk verhaal meteen vroeg: echt?! Zo ben ik nog altijd maar ik neig ineens precies de andere kant op. Steeds vaker ga ik er vanuit dat iemand iets wel als grap zal bedoelen en dat niets echt is. Dat iets serieus zou kunnen zijn lijkt eenvoudigweg ongeloofwaardig. Zo'n PVV'er kan toch niet serieus zijn? Een jongen van 17 die zich in een maatpak heeft gehesen omdat Thierry Baudet dat ook doet.. dat kun je toch niet menen? Trump als president?! Mensen die elkaar om het minste of geringste een fascist noemen? Dat iedereen de hele tijd zo boos is? Dat we niets leren van de geschiedenis? Dat is toch allemaal niet echt?

A recent visit to an art exhibition in Rotterdam confronted me with a video installation that featured white people, dressed in colourful masks and primitive-looking costumes, performing a ritual. Everything was filmed at close range in documentary style; the spectator was watching a tribe he himself did not belong to in any way. In the film, participants were dancing on the grass and in the mist, a peace pipe was being passed around, they embraced each other, laughed a lot and sometimes seemed intoxicated. Watching the film, I realised that I couldn't tell whether it was meant to be funny or not; was it a serious effort at a modern ritual, a criticism of modern rituals or was it a parody? I couldn't tell one from the other and this made me somewhat anxious. Is anything still serious at all? What if everything is a joke or, on the contrary, nothing is?

Until recently, would have been easy to fool. The kind of person who says 'really?!' when someone tells them a tall story. I haven't changed, except that now, I tend to think in the exact opposite direction. More and more, I assume that things are meant as a joke and that nothing is real. It simply no longer makes sense that some things might be serious. That Freedom Party member can't be serious, can he? A 17-year-old kid wearing a tailor-made suit just because Thierry Baudet does... you must be kidding me! President Trump?! People calling each other fascists at the slightest provocation? Everyone being angry all the time? Us not learning anything from history? Surely, none of that can be true?

Het is de laatste jaren nog lastiger geworden om echt van nep, of ironisch, te onderscheiden. Op de sociale media wordt van deze verwarring natuurlijk ruimschoots gebruik gemaakt. Het is de hele reden dat Russische nepnieuwsfabrieken invloed kunnen uitoefenen. Zij creëren de verwarring maar maken zeker ook gebruik van een verwarring die er al was. Als er bij een bericht op de sociale media geen emoticons gebruikt worden is het al een stuk lastiger om de precieze toon aan te voelen. Er zijn immers genoeg mensen op de sociale media die bewust overdrijven en een mening uitvergrooten om hun punt te kunnen maken. Voor nuance is weinig plaats en wellicht heeft dat mijn verwachting – van echt naar nep – verplaatst. Met als consequentie dat ik ook kunst plots als inherent ironisch ervoer.

De video-installatie duurde ongeveer een kwartier en ik keek hem helemaal af. Terwijl de mensen in de film hun maskers afdeden en arm in arm afdroepen, als dronken feestgangers in de stad om vier uur s' nachts, werd ik ineens een beetje boos: waar had ik nou een kwartier naar staan kijken? Wat is dit voor iets, waarom bestaat het en wie heeft besloten dit bij de tentoonstelling te voegen?

Van die laatste paar gedachten schrok ik. Ineens zag ik mezelf daar zo staan, handen over elkaar gevouwen, wachtend tot de kunst zich op mij zou richten en mij zou tonen wat zij waard is. Alsof kunst voor mij alleen gemaakt is en mij zou moeten aantonen dat ze echt is of ironisch.

Opeens beseftte ik dat zich iets had voltrokken. Na al die jaren van aanhoren en negeren had ik iets geïnternaliseerd: een heel klein Halbe Zijlstraatje woonde nu in mij en had zich meester gemaakt van mijn oordeelsvermogen. Zo'n saaie man in een pak die, als hij de rebus van de kunst niet heeft opgelost, het instrumentele nut er niet van in kan zien.

Het solipsisme van deze tijd was daadwerkelijk in mij gaan zitten. De waarnemer als eenzame figuur die alleen zichzelf als uitgangspunt kan nemen. De mens met alleen zichzelf als zekerheid, afwachtend. Is daar een emoticon voor?

Wat mijn vrije fantasie nog kon redden was het experiment. Vrije kleuren, gesprekken in mooie ruimtes, ontmoetingen en bouwwerken. Het antwoord niet

In the past few years, it has become increasingly difficult to tell real from fake, or from irony for that matter. Obviously, this confusion is being eagerly exploited on social media. It is the whole reason that Russian troll farms can have such influence. They create confusion but they also take advantage of already existing uncertainties. Without the use of emoticons, it becomes a lot harder to sense the exact intentions of messages on social media. After all, there are plenty of people online who will deliberately exaggerate and inflate their opinion just to make a point. There is little room for subtleties and perhaps this has shifted my expectations – from real to fake. With the additional consequence that I now experienced art as inherently ironic.

The video installation lasted for about fifteen minutes and I watched it till the end. While the people in the film took off their masks and slinked away, arm in arm, like drunk partygoers in the city at four in the morning, I became suddenly mad: what had I been looking at these fifteen minutes? What on earth is this, why does it even exist and who decided to put it in the exhibition? These last few questions scared me, I suddenly saw myself standing there, hands folded, waiting for the art work to address me and demonstrate its value. As if all art were made especially for me and should explain to me whether it was being sincere or ironic.

All of a sudden, I realised that something had happened. After years of hearing and ignoring a certain voice, I had internalised it after all: a tiny Halbe Zijlstra now lived inside me and he had taken over my own faculty of judgement. One of these boring executives who can't see the instrumental value of an art work unless they can solve the riddle it seems to offer. The solipsism of our times had finally found its way inside me. The viewer as a lonely figure with themselves as the sole remaining reference. Man, relying on themselves alone, waiting for something to happen. Does this have its own emoticon?

My free imagination could still be saved though, by experimentation. Free colours, conversations in pleasant spaces, encounters and buildings. Not to have

hebben en gewoon kijken. De kunst zien als vriend en weten dat echt goede vrienden elkaar de waarheid vertellen, ook als die ongemakkelijk is of lelijk of om van te huilen.

Tijdens mijn eerste bezoek aan Tilburg, nog op zoek naar een kamer, liep ik door het centrum waar ik op straat door een vreemde werd gegroet. Ik keek achter me of er iemand stond, wees op mezelf en keek vragend. Kende ik deze persoon? Of.. het zou toch niet.. was het gewoon beleefdheid? Ja, dat was het: gewone Tilburgse openheid. Nadat ik in knusse bruine café-tjes zomaar aangesproken en verwelkomd werd was ik verkocht. De ontwapenende houding van de Tilburgers, het voelde als een warm bad. Ook op kunstgebied was dit een houding die ik steeds vaker terugzag. Eerst op plekken als Ruimte-X, waar daadwerkelijk geëxperimenteerd werd en iedereen welkom was, later ook meer in De Nieuwe Vorst of bij Wim Verhoeven van Kunstmaan en later nog meer bij PARK. Het uitproberen terwijl je het uitproberen serieus neemt. Mooie open ruimtes met geschiedenis, een brede programmering die het moderne denken niet schuwt. PARK is een echte ontmoetingsplek, je stapt naar binnen en kan ongedwongen kijken, denken en leren. Dit soort plekken zijn de redding tegen de eenzame ironie en tegen het kleine cynische mannetje in ons hoofd. Tilburg is vruchtbare grond voor dit soort vrije plekken. Ik hoop dat PARK gekoesterd zal blijven.

Op weg naar huis schreef ik dit gedichtje. Voor PARK, waar het experiment nog echt kan plaatsvinden:

Ik keek eens door mijn binnenraam

en zag mezelf staan

daar liep ik heen

en bleek niet alleen.

any answers and just to look. To see art as a friend, acknowledging that true friends tell each other the truth, even if it is inconvenient or ugly or sad.

During my first visit to Tilburg, still looking for a room to let, I was walking around the city centre when a stranger greeted me in the street. I checked if there was someone behind me, pointed at myself and looked inquisitively. Did I know this person? Or... it wouldn't be... was it just courtesy? Yes, it was: everyday Tilburg sociability. When people in cosy pubs spontaneously spoke to me and made me feel welcome, I was sold. The disarming attitude of the Tilburgers felt like a warm embrace. I encountered the same attitude in the local art scene. Initially at places like Ruimte-X, where people were actually experimenting and anyone was welcome; then at De Nieuwe Vorst as well and at Wim Verhoeven's, Kunstmaan; and, later still, at PARK.

To experiment while taking experimentation seriously. Beautiful open spaces with a tangible history, varied programming that doesn't shy away from modern thinking. PARK is a real meeting place, you can come in and look around at leisure, you can think and learn. It is places like this that save us from lonely irony and the little cynical man inside our heads. Tilburg is a fertile ground for such free places. I hope PARK will continue to be treasured.

On my way home, I wrote a little poem. For PARK, where experimentation can still actually take place:

I looked in through my inner window

and saw myself

when I went there

it turned out I wasn't alone.

PARK uitnodigingen

Park Nacht en Dag
Jaap de Vries
24.09 - 05.11 2017

Park SUMMER RESIDENCY
Bas Ketelaars
27.08 - 10.09 2017

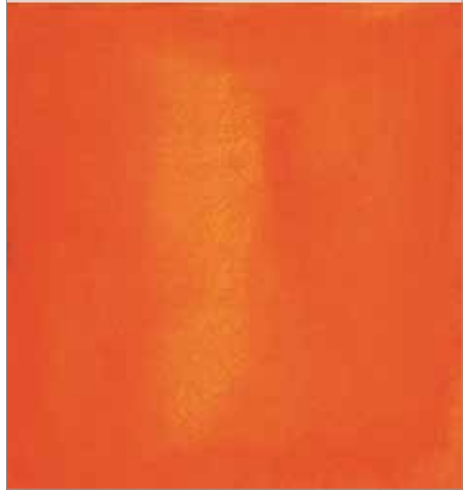

Park
22.01 Roes van Bijk (nl)
5.03 Jasper van der Graaf (nl)
2017 Clemens de Gier (nl)
Esther Stocker (nl)
Gräfin Sörgel (nl)
Sebastian Wückerath (nl)

AbStruct

Park LOUTERING
George Meertens (nl)
23.12 2016 - 8.01 2017

Park 21.05 - 02.07 2017
IK WAS JE

anton cottleer (nl)
harm hajanides (nl)
herman van ingelgem (nl)
jans muskee (nl)

Park PLATFORM FOR VISUAL ARTS

QUEST
25.03 Raquel van Haver (DD/NL)
07.05 Igshaan Adams (ZA)

WILHELMINAPARK 53 - 5041 ED - TILBURG NL
PARK033.NL

Park MWILI NA AKILI
Charlotte Schieffert (nl)
Paul Bogaers (nl)

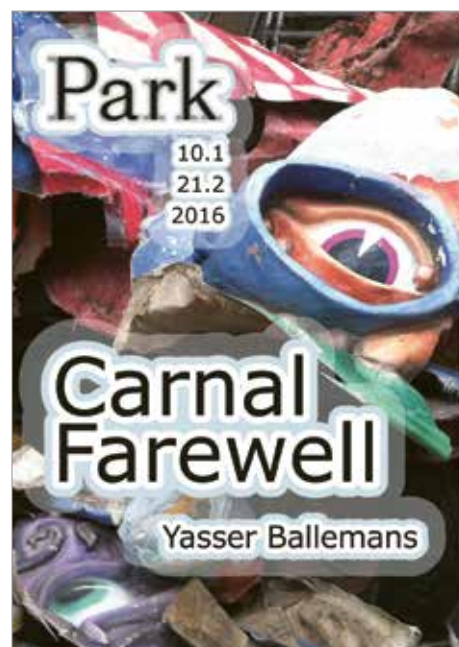
06.11
18.12
2016

Park
Eszébet Baerveldt (nl)
Ger van Elk (nl)
18.09 William Kentridge (za)
30.10 Saskia Oldé Wolbers (nl/nl)
2016 Emma van der Put (nl)
Guido van der Werve (nl)

PARKinG tentoonstellingen in Goirle

PARKinG (PARK in Goirle) is het samenwerkingsverband tussen PARK en Cultureel Centrum Jan van Besouw In Goirle. PARK realiseert in de nissen van de foyer van het cultureel centrum presentaties van hedendaagse professionele beeldende kunst. Per jaar vinden er vier presentaties plaats van veelal jonge kunstenaars die ook in het expositieprogramma van PARK zijn opgenomen. Bij elke expositie vindt een publieksevenement plaats, bijvoorbeeld een lezing of een interview, waarbij de exposerende kunstenaar en de inhoud van het getoonde werk centraal staan.

22.11 2017
22.02 2018

RABI KORIA

INHERENT RESOLVE

Rabi Koria (1988) is geboren in Syrië, maar woont sinds zijn vijfde in Nederland. Hij is, bewust en onbewust, op zoek naar een identiteit tussen die twee werelden. Hij ontving in 2015 de Koninklijke Prijs voor Vrije Schilderkunst.

De Syrische keramische traditie vanaf de twaalfde eeuw inspireert hem om te schilderen op badkamer- en andere keramische tegels. Hij is gefascineerd door dit ambacht, het materiaal, de techniek, vorm en kleurgebruik. Dat combineert hij met beelden uit de media, zoals gebouwen verwoest door bombardementen, explosies, huisraad tussen de puinhopen, patronen van geweven tapijten en vakantiefoto's in Syrië. De afwisseling van figuratief beeld en totale abstractie drukt het onbegrip van deze tijd uit. Hij stelt een gefragmenteerd verhaal samen. Dit alles is de vrucht van een scherpe, persoonlijke reflectie. Tussen oost en west, tussen verleden en heden, tussen nuchterheid en het diepe spirituele verlangen naar een eigen identiteit.

13.01 2017
31.03 2017

MARIJE VERMEULEN

Marije Vermeulen (1976) maakt schilderijen, installaties en muurschilderingen waarin kleur, energie en helderheid belangrijke aspecten zijn.

De strak uitgevoerde vlakverdelingen, vormen en kleurencombinaties vinden hun oorsprong in de werkelijkheid, maar

zijn vervormd en ontwikkeld door middel van een uitvoerig schetsproces. Zakelijke handelingen als meten, halveren, kantelen, herhalen en verplaatsen gaan gepaard met associatief kleurgebruik, en speelse variaties. Alle stappen op het werk worden uitgeprobeerd als schets en pas uitgevoerd als de keus helder is. Zo blijft het doek schoon en helder, zonder zoek en probeer-resten.

De bronnen van de gebruikte vormen zijn in vergelijking met het uiteindelijke strakke werk opvallend romantisch. Voorbeelden hiervan zijn wuivende palmbomen, zonsondergangen, tropische bloemen en gekleurde strandhuizen. Ook de snelle dynamiek, humor en verankering in het dagelijks leven van design, popcultuur en mode zijn van invloed. In de titels van de werken kan je de oorsprong van de bronnen vaak nog terugvinden. De tegenstelling in het werk tussen strenge uitvoering en de overdaad van bronnen en kleur levert een beheerst en tegelijk spetterend beeld op.

Marije Vermeulen maakt in de foyer van CC Jan van Besouw een speciaal ontworpen kleurrijke wandschildering.

04.11 2016
30.12 2016

JOSINE TIMMER

Josine Timmer (1982) haalde in 2004 haar Bachelor of Fine Arts aan de Constantijn Huygens academie CABK in Kampen, en in 2007 haar Master aan de Hogeschool voor Wetenschap en Beeldende Kunsten Sint Lucas in Gent, België. Ze exposeerde onder andere in Kunsthall KAdE in Amersfoort, in Nieuw Dakota in Amsterdam en in het Vincent van GoghHuis in Zundert, waar ze in 2014 werkte als artist-in-residence in het gastatelier.

Josine Timmer maakt fijnzinnige tekeningen en aquarellen op papier, vaak in grote formaten. Ze zegt het volgende over haar werk: 'Ik refereer in mijn werk naar de natuur waarin alles voortdurend in wording en beweging is. Deze beweging, vloeiend en organisch, teken ik. Opgebouwd uit amorfe en vloeiende lijnen, lopen vormen in elkaar over, lijken iets te zijn, maar gaan over in een andere richting. Door toets na toets te werken, kom ik tot de volgende handeling/streek/lijn. Zo voltrekt de beweeglijkheid die ik nastreef zich in het maakproces. In mijn werk wil ik dat wat je ziet open houden om ruimte te bieden, om de blik en gedachten te laten ronddwalen.'

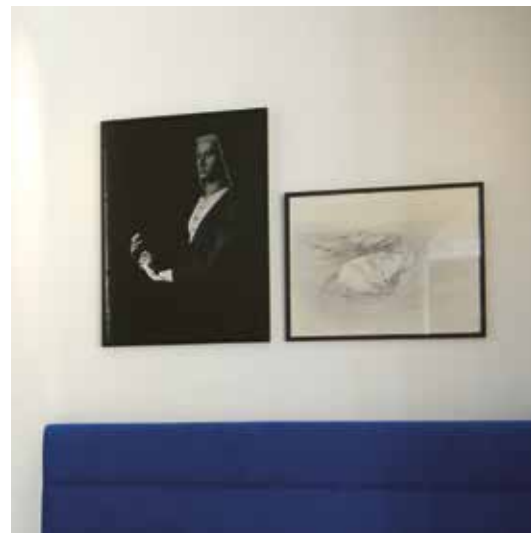
Bij PARKinG laat ze nieuwe aquarellen zien. Het zijn gelaagde werken, opgebouwd uit lichte toetsen, in een meanderend ritme. De doorwerkte en vervlechtende delen doen denken aan een weefsel, een lichte deken.

06.09 2016
30.10 2016

ERZSÉBET BAERVELDT

Erzsébet Baerveldt (1968) is fotograaf, schilder, tekenaar, videokunstenaar en beeldhouwer. Ze werd bekroond met de Charlotte Köhlerprijs en de Prix de Rome Beeldhouwen (1997).

In Erzsébet Baerveldt's werk speelt geschiedenis, mythologie en religie een belangrijke rol. Baerveldt's mensbeeld is doordrenkt van de dood en macht. Sinds haar 14e, toen ze de historische figuur Erzsébet Báthory (1560-1614) in een horror-prentenboek tegenkwam, is ze gefascineerd door deze Hongaarse 'bloedgravin' over wie vele gruwelijke verhalen de ronde deden en die als vampier de geschiedenis in ging. Baerveldt koos haar tot alter ego. In 1993 kreeg ze formele toestemming om haar voornaam van Sharon te wijzigen in Erzsébet,

Hongaars voor Elisabeth. En ze liet door een laserbehandeling haar haargrens verleggen om nog meer op de gravin te lijken (het hoge voorhoofd was het schoonheidsideaal). Hoever kan een kunstenaar in identificatie gaan en zichzelf zo tot een kunstobject omvormen?

Baerveldt is ook geïnspireerd door andere opmerkelijke vrouwen in de geschiedenis, zoals Lucretia Borgia. Over haar doen verhalen over incest, vergiftiging en moord de ronde, zonder dat daar historische bewijzen voor bestaan. Tegenwoordig concentreert Baerveldt zich meer op christelijke thema's en leidt ze een teruggetrokken bestaan.

De tentoonstelling is tot stand gekomen in samenwerking met Rabo Kunstcollectie.

29.04 2016
26.08 2016

JEROEN KUSTER

In deze tentoonstelling kunt u zich verwonderen over het planten-en dierenrijk van Jeroen Kuster (1971). Hij weet alles van de natuur, hoe een plant groeit, bloeit, zowel boven als onder de grond. Vooral dieren hebben hem zijn hele leven al geïntrigeerd. Zo heeft hij heeft een enorme verzameling schedels die hij vaak zelf ontleed heeft. Vanuit deze opgedane kennis creëert Jeroen nieuwe species. Nooit vanuit een vooropgezet plan, maar vanuit zijn tomeloze fantasie en opgedane kennis.

Het materiaal dat Jeroen Kuster gebruikt heeft minder met de natuur van doen: diverse soorten kunststof, zoals bijvoorbeeld plastic lepels. Door het materiaal te verwarmen creëert hij zijn sculpturen die vervolgens met verf worden bewerkt. De dieren van Kuster hebben nooit echt bestaan. Toch dwingt hij de toeschouwer, net als hijzelf, na te denken over de betekenis en het belang van ons dierenrijk.

08.01 2016

25.03 2016

WILLEM BESSELINK

Willem Besselink (1980) toont nieuwe tekeningen in PARKinG. Hij is gefascineerd door systemen, patronen en andere wetmatigheden die schuilgaan achter dagelijkse gebeurtenissen. In zijn werk observeert, registreert en visualiseert hij deze gebeurtenissen zodat eventuele achterliggende patronen wellicht zichtbaar worden.

Op het moment concentreert hij zich op kleur. Hij observeert en registreert de kleuren om zich heen, en laat die vorm- en beeldbepalend zijn voor nieuw werk. De tekeningen die hij toont in PARKinG zijn gebaseerd op kleuren die benoemd worden in literatuur: hij leest romans en richt zich op het 'kleurgebruik' van de auteur door de kleuren die hij noemt per pagina te turven. Daarna visualiseert Besselink die kleuren en kleurcombinaties die wellicht nooit werkelijk te zien zijn geweest.

PARKVorst tentoonstellingen in De Nieuwe Vorst

De NWE Vorst is een Tilburgs theater dat zich concentreert op de podiumkunsten en PARK is een podium dat zich richt op hedendaagse beeldende kunst. Met PARKVorst worden de handen ineen geslagen. We realiseren presentaties in De Nieuwe Vorst en richten ons daarbij op kunstenaars die zich op het grensvlak van de beeldende kunst en de podiumkunst bevinden. Dat kunnen installaties zijn of beeldend werk met een tijdsverloop of performatief element.

24.11 2017
14.01 2018

KATLEEN VINCK

SCENERY IV

In de titel van Katleen Vinck's (1976) presentatie bij PARKVorst ligt de kern van haar fascinatie besloten, maar ook deels haar werkwijze. Vanuit haar verschillende opleidingen in de architectuur, de beeldende kunst en de scenografie komt een welhaast holistische zienswijze voort op het landschap en het menselijke ingrijpen. Vinck bevraagt deze interactie met haar werk. De ingrepen die sporen in het natuurlandschap achterlaten, verstaat ze als vorm van enscenering. Als een rode draad loopt de tegenstelling natuur versus cultuur door haar oeuvre.

Zo staan de door de mens geconstrueerde archetypische bunkers niet heel ver af van de in de natuur ontstane grotten die als primaire vormen van bescherming dienden. De bij PARKVorst getoonde driedimensionale objecten zijn Vinck's gematerialiseerde denkmodellen.

19.05 2017
07.07 2017

TINKA PITTOORS

IRRELIGION

De tweede kunstenaar die binnen PARKVorst gepresenteerd wordt is Tinka Pittoors (1977). In de ruimte van PARKVorst realiseert ze de in situ installatie 'Irreligion' die de ruimte weerspiegelt in een absurde setting waarin een hert en een keramische sculptuur de protagonisten zijn. Het in de ruimte liggende tapijt ziet ze als podium waarop zich een verstilde scène afspeelt,

een verhaal zonder begin en einde, het verloop wordt ingevuld door de verbeelding van de toeschouwer.

Pittoors was tot eind april te gast in het EKWC te Oisterwijk waar ze een deel van het in PARKVorst getoonde werk kon realiseren. In haar installaties staat de utopie van een maakbare wereld centraal. Ze creëert een eigen universum door banale gebruiksvoorwerpen te combineren met kleurige zelfgemaakte nieuwe vormen en structuren. Zo ontstaan beelden die balanceren tussen twee werelden, de reële en de door haar gemaakte.

10.02 2017
25.03 2017

MAURICE BOGAERT

WANDER

De eerste kunstenaar die we binnen PARKVorst presenteren is Maurice Bogaert (1975). Hij focust met zijn werk op wat hij zelf filmische architectuur noemt. Hij onderzoekt de relaties tussen en de werking van architectuur en bewegend beeld, zowel in maquettes als in levensgrote installaties. Zijn scenografische werken zijn theateraal, het publiek is zowel toeschouwer als acteur.

In de tentoonstelling 'WANDER' heeft de installatie 'Het Wezen van de Stad' een centrale rol. In deze installatie fungeert de stad als de hoofdpersoon, als organisme in permanente staat van verandering. Het toont een metabolisme van opbouw en afbraak. Het is een fusie van installatie, live cinema en geschreven tekst.

Het werk van Bogaert was de afgelopen jaren onder andere te zien tijdens Festival a/d Werf, Over het IJ Festival, op de Art Rotterdam, DordtYart en De Anningahof.

PARK EXTRA ACTIVITEITEN

18.10 2018

Lezing Van Gogh's zonnebloemen

Ron Dirven

Bij de gelegenheid van de tentoonstelling Rose des Vents organiseerde PARK een lezing door Ron Dirven, directeur-conservator van het Vincent van GoghHuis te Zundert rondom de zonnebloemen van Van Gogh.

Dirven liet zijn licht schijnen op het bekende schilderij van Van Gogh en sloeg van daaruit een brug naar werken in de tentoonstelling. Een aantal van de kunstenaars die deelnemen aan Rose des Vents zijn ook vertegenwoordigd in de collectie van het Vincent van GoghHuis.

07.06 2018

tafelgesprek

TALENTONTWIKKELING IN HET TIJDPERK
VAN DE HYBRIDE KUNSTENAAR

Sigrid Calon

Vince Donders

Danny Foolen

Martin van Ginkel

Met de tentoonstelling 'Promising' toont PARK het werk van zeven veelbelovende kunstenaars. Het is een subjectieve keuze uit de meer dan vijfhonderd jonge talenten die de afgelopen tien jaar samen met honderdvijftig meesters deelnamen aan het Apprentice Master project bij Kunstpodium T. In een tafelgesprek wil PARK stilstaan bij het stimuleren van talent. Waarom wordt talentontwikkeling in één adem genoemd met jonge mensen? Hoe ziet de dagelijkse praktijk van de 'mid-career' en 'gevorderde' kunstenaar er uit en zijn er eigenlijk wel stimuleringsprogramma's -buiten oevreprijzen- voor de niet meer zo jonge kunstenaars? Wat is de discrepantie tussen de theorie van beleidsmakers en de praktijk van de te stimuleren talenten? Enkele vragen die onderdeel uitmaken van het door Liza Voetman gemodereerde tafelgesprek.

13.05 2018 / 15.05 2018

twee evenementen

DE TERUGKEER VAN DE PERFORMANCE

Toine Horvers
Anet van de Elzen

'De Terugkeer Van De Performance' is de titel van twee evenementen die PARK in samenwerking met Theater De Nieuwe Vorst organiseert, vooruitlopend op een performancefestival dat medio 2019 zal plaatsvinden. Als opmaat voor dit festival slaan PARK en De Nieuwe Vorst alvast de handen ineen met twee korte evenementen van performancekunstenaars die hun roots in Tilburg hebben:

Zondag 13 mei 10.00 -18.00 uur - Performance Toine Horvers bij PARK.

Draaiend om zijn as in het midden van de ruimte van PARK leest Toine Horvers hardop voor uit teksten van de Tilburgse kunstenaar en denker Hans Stevens, die vijf jaar geleden overleed. Horvers schrijft: 'Naast inhoud en vorm zijn de teksten van Hans Stevens voor mij als kunstenaar belangrijk vanwege hun volstrekte autonomie; zover ik weet noemde Hans zijn werken nooit poëzie, filosofie of literatuur, hoewel het dat allemaal wel is.'

Dinsdag 15 mei 20.00 uur - Echo the Now, een film van Anet van de Elzen bij De Nieuwe Vorst. Het leven gaat voorbij zonder dat je erbij stil staat, de jeugd is er alleen om op terug te kijken. De onschuld van een kind kunnen we niet vasthouden, kon dat maar. We kunnen alleen de echo ervan horen.

Echo The Now is een cinematografische interpretatie van de performances van beeldend kunstenaar Anet van de Elzen. Door krachtige fysieke beelden geeft zij het publiek van haar live-events een geconcentreerde meditatieve ervaring van tijd. In Echo The Now verbeeldt zij een associatief verhaal over begin en eind, continuïteit en pauze, jeugd en en ouderdom.

06.05 2018

afsluitend gesprek en finissage

KUNSTENAARSGESPREK

Hadassah Emmerich
Nadia Naveau

Ter afsluiting van de tentoonstelling 'Islands In The Stream' organiseert PARK op zondag 6 mei om 15.00 uur een kunstenaarsgesprek. Kunstcritica Liza Voetman zal in een informele setting in gesprek gaan met de beide exposerende kunstenaars over hun werk in het algemeen en over de tentoonstelling in het bijzonder.

Beide kunstenaars gebruiken een vormentaal die zowel abstracte als figuratieve elementen heeft. Bij Emmerich leidt dat tot 'expanded painting' en bij Naveau tot complexe barokke sculpturen en installaties. Waar Emmerich in haar werk refereert aan exotisme en identiteit, reflecteert Naveau op de kunstgeschiedenis maar evenzeer op de hedendaagse popcultuur.

01.03 2018
masterclass

BLOGGEN OVER KUNST

Niels Post
Kasper C. Jansen

De lopende tentoonstelling in PARK is gebaseerd op het blog 'Nothing But Good'. Deze avond is interessant voor wie zelf over kunst wil schrijven of bloggen. Tijdens deze masterclass krijgen belangstellenden waardevolle en inspirerende informatie aangereikt. Ze krijgen tips en tricks van Niels Post en Kasper Jansen.

Niels Post is beeldend kunstenaar en actief mede-oprichter van Trendbeheer. Hij is opgeleid aan de AKI in Enschede en het San Francisco Art Institute. Trendbeheer is een blog voor hedendaagse beeldende kunst, opgericht door Jeroen Bosch en Niels Post met de bedoeling een ander geluid te laten horen over kunst en cultuur. Het blog wordt beschouwd als een van de grootste Nederlandse blogs over kunst en cultuur.

Kasper C. Jansen stond op zestienjarige leeftijd in de eindronde van Write Now! Sinds september 2012 produceert hij de internetvideoserie De snijtafel, waarin culturele producten worden geanalyseerd en geïnterpreteerd. In 2016 maakte hij samen met Youri Dingemans (De neven) en Joris van Laarhoven het televisieprogramma De Cultuurwetenschappers voor Omroep Brabant.

29.01 2018
opening kunstroute

STERKE VERHALENROUTE

Temidden van de tentoonstelling '139 x Nothing But Good' wordt de Sterke Verhalenroute in PARK geopend.

De Verhalenroute is een kunstroute die de weg van het station richting de Tilburgse musea wijst. Op verschillende punten zijn geluidsfragmenten te horen die zijn samengesteld uit verhalen van wijkbewoners. Ze zijn via artwalktilburg.nl te beluisteren op de smartphone of tablet. Stripachtige iconen aan lantaarnpalen zorgen bovendien voor visuele herkenningspunten. De route is in opdracht van Cupudo en de gemeente Tilburg ontwikkeld door kunstenaars Bas Fontein en Frank Koolen.

De officiële opening door wethouder van cultuur Marcelle Hendrickx vindt plaats in PARK, vervolgens wandelen de bezoekers een deel van de route.

27.01 2018
concert

TEMKO

De opening van '139 x Nothing But Good' is verricht door TEMKO, een ensemble dat op unieke wijze muzikale stijlen combineert. PARK wil bijzondere aandacht vragen voor hun muziek en nodigde TEMKO, vandaag bestaand uit Aart Strootman en Ramon Lormans, daarom uit om voorafgaand aan de opening een concert te geven.

Klassiek opgeleid, maar gevoed door pop, rock en jazz, brengt TEMKO een nieuw perspectief op het hedendaagse ensemble. Ze verbinden met plezier hun verschillende muzikale achtergronden. Hun muziek beweegt zich vrij

tussen gecomponeerde muziek, minimale muziek, ambient, progressieve rock en improvisatie. TEMKO componeert en voert nieuwe muziek uit of herschikt, met veel aandacht voor details en geluidstexturen, muziek van componisten of bands van Richard Wagner tot Terry Riley en Nine Inch Nails.

14.01 2018
dansperformance

FINISSAGE EN NIEUWJAARSBORREL

Suzan Stouthart

PARK nodigt haar publiek uit om het glas te heffen tijdens een nieuwjaarsborrel. Tevens is het de laatste dag waarop de tentoonstelling 'Onder Soorten' kan worden bezocht. Een expositie waarin het werk van drie generaties kunstenaars te zien is: Nico Molenkamp, Henk Visch en Eva Räder. Kunstenaar Eva Räder is vandaag aanwezig. En er vindt een dansperformance plaats van Suzan Stouthart. Ze heeft zich intensief voorbereid en regaeert met haar performance op het werk in de tentoonstelling.

12.10 2017
tafelgesprek

OVER JAAP DE VRIES

Raymond Barion
Frits de Coninck
Jan van der Horst
Rebecca Nelemans
Joris de Vries

Te midden van de tentoonstelling 'Nacht en Dag' die het nagelaten werk van beeldend kunstenaar Jaap de Vries toont, gaan vijf bekenden van de kunstenaar in op de betekenis van zijn werk en kunstenaarschap. Thema's die ondermeer de revue passeren zijn het geweld als een intrinsieke

menselijke kracht en dreiging, het schilderen als een daad van geweld, de schoonheid van de dood als een integraal deel van het leven, Francis Bacon als een bron van inspiratie en het atelier als een manier van artistiek denken. Daarnaast is stilgestaan bij de vraag hoe actueel het werk van de Vries is, welke context daarbij hoort en hoe je om kunt gaan met een werk van hem in je huiskamer of collectie.

07.10 2017
boekpresentatie

VROUWENKAMER

Ruud Vreeman
JACE van de Ven

Oud-burgemeester Ruud Vreeman van Tilburg en oud-stadsdichter JACE van de Ven presenteren in PARK een bundel van 52 tekeningen van vrouwen, gemaakt door Ruud Vreeman, allemaal vergezeld van achtregelige gedichtjes van JACE van de Ven. Alle tekeningen ontstonden als zogenaamde droedels, krabbeltjes die Vreeman schijnbaar gedachteloos maakte tijdens vergaderingen in de Eerste Kamer der Staten Generaal. Vond hij een tekening enigszins geslaagd, dan werkte hij die later thuis verder uit. Bij de presentatie van 'Vrouwenkamer' leest JACE van de Ven een aantal van de vrouwengedichtjes uit de bundel voor, serieus, bewonderend, maar ook plagend. Ook zijn er de originele kleurtekeningen van Ruud Vreeman te koop. De opbrengst van de werkjes schenkt Vreeman aan PARK, Vreeman is bestuurslid van stichting PARK.

02.07 2017

kunstenarsgesprek

FINISSAGE IK WAS JE

Herman van Ingelgem
Jans Muskee
Anton Cotteleer
Harm Hajonides

De expositie "IK WAS JE" is feestelijk afgesloten in aanwezigheid van de vier deelnemende kunstenaars. Een slotakkoord tussen de kunstenaars en het publiek. Gedurende de expositie stond er een doos waarin bezoekers hun vragen kwijt konden over deze niet meteen hapklare tentoonstelling. Deze vragen leveren de brandstof voor een gesprek. Chantal Breukers, gastcurator van 'IK WAS JE', leidt het contact tussen publiek en kunstenaars in goede banen.

30.03 2017

PARKinG lezing

OVER WANDSCHILDERINGEN

Marije Vermeulen

Kunstenaar Marije Vermeulen (1976) heeft de twee nissen in de foyer van CC Jan van Besouw omgetoverd tot een kleurige, frisse eenheid. Met haar herhalende, meanderende lijnen in kleur is het een fascinerende en kleurrijke hoek geworden. Ze maakt installaties, schilderijen en wandschilderingen op verschillende locaties. Zij start vanuit de werkelijkheid maar vervormt en vormt opnieuw met strak uitgevoerde vlakverdelingen en kleurencombinaties. Marije geeft een lezing geven in CC Jan van Besouw waarin zij de bezoekers meeneemt door de geschiedenis van de muurschilderingen: van fresco tot graffiti, met zijsprongen naar haar eigen werk.

15.12 2016

vraaggesprek

OVER MWILI NA AKILI

Paul Bogaers
Charlotte Schleiffert
Neo-Rej Retsuk (special guest)

Temidden van hun tentoonstelling 'Mwili Na Akili' in PARK voeren de exposerende kunstenaars Charlotte Schleiffert en Paul Bogaers een gesprek met elkaar en met het aanwezige publiek. Charlotte en Paul bevragen elkaar over hun werk, tonen filmpjes en nemen het publiek mee door de tentoonstelling. Tijdens de avond vindt een performance/optreden plaats van Neo-Rej Retsuk.

05.11 2016

boekpresentatie

BOEK PARK 2013-2015

PARK bestond eind 2015 tweeënhalp jaar en realiseert een boek waarin deze eerste periode in haar bestaan vastgelegd wordt. Begin 2016 heeft een succesvolle crowdfunding-actie plaatsgevonden om de uitgave te financieren.

Het full-colour boek telt een kleine 200 pagina's en verschijnt in een oplage van 600 stuks. Alle tentoonstellingsprojecten in de periode 2013-2015 worden met veel beeldmateriaal belicht. Het boek is vormgegeven door Berry van Gerwen en bevat teksten van Lucette ter Borg en Rob Moonen. De presentatie vindt plaats tegelijk met de opening van de expositie 'Mwili Na Akili'. Hanneke Doevendans (voorzitter bestuur PARK) overhandigt het eerste exemplaar aan Marcelle Hendrix (wethouder van cultuur Tilburg).

29.10 2016
cultuurnacht

TILBURGVOORCULTUURNACHT

Op dit moment is in PARK de expositie WAAN te zien. PARK haakt aan bij het Jheronimus Boschjaar en koos uit de toonaangevende Rabo Kunstcollectie audiovisuele werken die het thema 'waan' als uitgangspunt hebben of illustreren. Een van de eelnemende kunstenaars is Guido van der Werve.

Speciaal ter gelegenheid van de Tilburgvoor-CultuurNACHT wordt van hem van 10.00 tot 22.00 uur de 12 uur durende film "Nummer dertien, Effugio C, you're always only half a day away" getoond. In deze film verkent van der Werve zijn fysieke grenzen door twaalf uur aan een stuk rondjes te rennen om zijn huis in Finland.

11.10 2016
relatie- / vriendenavond

RABOBANK / JAN VAN BESOUW

Verily Klaassen
Eduard Jamin

PARK een vruchtbare samenwerking aangegaan met de Rabobank Nederland voor het samenstellen van de expositie WAAN. Van Erzsébet Baerveldt, een van de getoonde kunstenaars in PARK, is ook werk te zien in de PARKinG-tentoonstelling in CC Jan van Besouw in Goirle. Zakenrelaties van Rabobank Tilburg en omstreken en Vrienden van Jan van Besouw zijn uitgenodigd voor een bijzondere avond in PARK rondom de tentoonstelling WAAN.

Eduard Jamin (accountmanager) geeft een toelichting op Rabobank Private Banking, en Verily Klaassen (hoofd Kunstzaken Rabobank) vertelt over de kunstcollectie Rabobank Nederland.

23.6 2016
tafelgesprek

THE TIMES THEY ARE A-CHANGIN'

Ralf Bodelier
Olphaert den Otter
Rob Moonen en Rebecca Nelemans

Op donderdagavond 23 juni om 20 uur vindt in PARK een tafelgesprek plaats temidden van de tentoonstelling The Times They Are A-Changin'. De kunstenaars in de tentoonstelling verhouden zich met hun werk tot de realiteit van vandaag: het vastlopen van het kapitalistisch systeem, het vluchtelingenprobleem, de oorlogen in Oekraïne en het Midden-Oosten, en de dreigende hongersnood in grote delen van Afrika. Ralf Bodelier, filosoof meent juist dat het eigenlijk heel goed gaat met de wereld en met ons. Deze avond gaan de tentoonstellingsmakers, beeldend kunstenaar Olphaert den Otter en filosoof Ralf Bodelier met publiek en aanwezige kunstenaars in gesprek over de veranderende tijden en de rol of positie die beeldende kunst maatschappelijk inneemt.

02.06 2016
PARKinG publieksactiviteit

EEN AVOND MET JEROEN KUSTER

In deze tentoonstelling kunt u zich verwonderen over het planten-en dierenrijk van Jeroen Kuster. Hij weet alles van de natuur, hoe een plant groeit, bloeit, zowel boven als onder de grond. Vooral dieren hebben hem zijn hele leven al geïntrigeerd. Met zijn opgedane kennis en tomeloze fantasie creëert Jeroen nieuwe dier- en plantsoorten. Jeroen ook nog een begenadigd performer en verzorgt een verrassende en inspirerende avond.

25.04 - 29.04 2016

Fontys themaweek

ESCAPE

PARK is een van de locaties van de Fontys themaweek. Studenten van verschillende kunstopleidingen van Fontys Hogeschool voor de Kunsten werken in deze week samen onder het thema 'Escape'. De groep die in PARK werkt staat onder leiding van Rocco Verdult.

Aan het einde van de week is het resultaat van de samenwerking aan het publiek gepresenteerd.

19.04 / 21.04 2016

educatief project

WORKSHOP CARLIJN MENS

Als nevenproject bij haar tentoonstelling MENSCH gaat Carlijn Mens aan de slag met de leerlingen van enkele klassen van Montessorischool de Elzen in Tilburg. De kinderen krijgen de kans om hun eigen 'Spuren der Bedeutung' te maken.

21.4 2016

tafelgesprek

TUSSEN IDENTITEIT EN ANONIMITEIT

Cees de Boer,
Arno Kramer
Carlijn Mens

In het kader van de grote landelijke tekenmanifestatie 'Drawing Front', waar PARK aan deelneemt met de tentoonstelling van Carlijn Mens, vindt in PARK een tafelgesprek plaats over 'het tekenen'.

Publicist en curator Cees de Boer, kunstenaar en organisator Arno Kramer en Carlijn Mens gaan in gesprek over het tekenen in het algemeen en over de

tentoonstelling MENSCH, naar aanleiding van Carlijn Mens' intiem beladen monumentale tekeningen die in PARK te zien zijn.

10.03 2016

PARKinG lezing

LEZING WILLEM BESSELINK

Op dit moment hangen er twee werken van de kunstenaar Willem Besselink in de foyer van het Cultureel Centrum Jan van Besouw in Goirle. Ze zijn speciaal voor die ruimte gemaakt. Willem is gefascineerd door systemen, patronen en andere wetmatigheden die schuilgaan achter dagelijkse gebeurtenissen.

Hij geeft een lezing over zijn werk en de achterliggende gedachten. Hij geeft ook uitleg over kleur en kleurenblindheid, en laat iets zien van Oliver Sacks, de wereldberoemde Britse neuroloog.

14.01 2016

nieuwjaarsreceptie

ATELIERS TILBURG

Jacqueline Hamelink
Marcelle Hendrickx

Voor haar relaties, medewerkers en overige contacten in het Tilburgse kunstenveld organiseert Ateliers Tilburg een Nieuwjaarsreceptie in PARK. Met een optreden van Jacqueline Hamelink, celliste. Speciale gast Marcelle Hendrickx, wethouder Cultuur Tilburg.

Een uitgave van Stichting PARK

Coördinatie Rob Moonen

Redactie Linda Arts, René Korten, Rob Moonen, Lisa Voetman

Vormgeving Berry van Gerwen

Teksten Rob Moonen, Esther Porcelijn

Vertaling Nanne op 't Ende

Fotografie Linda Arts, Peter Cox, René Korten,

Henk Geraedts, Rob Moonen, deelnemende kunstenaars

Druk Gianotten Printed Media, Tilburg

ISBN: 978-90-825734-1-1

december 2018

Park

Wilhelminapark 53 5041 ED Tilburg

www.park013.nl

info@park013.nl

[Twitter.com/ParkTilburg](https://twitter.com/ParkTilburg)

[Facebook.com/Park013](https://facebook.com/Park013)

instagram.com/platform_for_visual_arts/

Werkgroep PARK Reinoud van Vught (tot februari 2018), Linda Arts,
René Korten, Rob Moonen, Liza Voetman,

Bestuur PARK Hanneke Doevendans, Verily Klaassen, Sjef Leijs, Ruud Vreeman
Vanaf oktober 2018 is het bestuur aangevuld met Reinoud van Vught en Rien van Linschoten

Beheerder PARK Ans de Beer

Vrijwilligers PARK Gerty Beckers, Annemarie Boin, Maria Dielesen, Lambert Elshout,
Jan Franken, Anita Jansen, Adly Lamers, Lieke Luijbregts, Henk Naaijkens, Sylvia Stakenburg,
Marja Timmermans, Henny van de Borgh, Beatrijs van der Weijden, Maria van Ewijk,
Annelies van Gerwen, Ans van Rijswijk, Jeske van Rijzewijk, Ton van Schilt,
Annemarie Vermeer, Sonja Vriens, Karla Witjens, Marianne Zantkuij

Stichting PARK wordt financieel ondersteund door de gemeente Tilburg, BKKC,
Provincie Noord-Brabant en Mondriaanfonds

